

JEGO SERCE

PISMO PARAFII PW. NAJŚWIĘTSZEGO SERCA PANA JEZUSA W NOWYM TOMYŚLU
ROK XXV, NR 3 (246) 2021

A POTOP TRWAŁ NA ZIEMI CZTERDZIEŚCI DNI...

Rdz 7,17a

M PRZEZ CZTERDZIEŚCI DNI
KRÓLESTWIE BOŻYM.

Dz 1,3

I BYŁ TAM MOJŻESZ U PANA
CZTERDZIEŚCI DNI I CZTERDZIEŚCI NOCY...

Wj 34,28a

...NASTĘPNIĘ MOCĄ, TEGO POŻYWIENIA
SZEDŁ CZTERDZIEŚCI DNI I CZTERDZIEŚCI NOCY
AŻ DO BOŻEJ GÓRY HOR

1Krl 19,1

POZNALIŚCIE KRAJ W
KAŻDY DZIEŃ TE
PRZEZ CZTERDZIEŚC

P TRWAŁ NA ZIEMI CZTERDZIEŚCI DNI...

Rdz 7,17a

A GDY PRZEPOŚCIŁ CZTERDZIEŚC
I CZTERDZIEŚCI NOCY,
ODCZUŁ W KOŃCU GŁÓD.

Mt 4,2

ZTERDZIEŚCI DNI...

A POTOP TRWAŁ NA Z

A GDY PRZEPOŚCIŁ CZTERDZIEŚCI DNI
I CZTERDZIEŚCI NOCY,
ODCZUŁ W KOŃCU GŁÓD.

Mt 4,2

M MOJŻESZ U PANA
DNI I CZTERDZIEŚCI NOCY...

Wj 34,28a

...UKAZYWAŁ SIĘ IM PRZEZ CZTERDZIEŚCI DNI
I MÓWIŁ O KRÓLESTWIE BOŻYM.

Dz 1,3

kazanie dla dzieci z roku 2016
fot.: Archiwum parafii

Kochani parafianie!

Kiedy dziesięć lat temu, 2 lipca 2011 roku obejmowałem parafię pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, Nowy Tomyśl kojarzył mi się przede wszystkim z bardzo dobrymi smażonymi serami. Oprócz tego pamiętałem, że będąc w Buku wikariuszem, uczyłem w filii Zespołu Szkół Zawodowych i Licealnych w Nowym Tomyślu. W związku z tym, że przed przyjściem do Nowego Tomyśla, przez 5 lat, posługiwałem w parafii pw. św. Alberta w Wojnowicach, w powiecie nowotomyskim, jakieś wiadomości lokalne były mi znane, m. in. że zespół piłkarski grał w I lidze, i że miasto miało sekcję sportu zapaśniczego i ciężarowego. „Na dzień dobry” dowiedziałem się, że parafia przeżywa 30. lecie powstania. Miałem w rękę Album na 20. lecie i pomyślałem, żeby jeszcze w jakiś sposób uczcić to wydarzenie, przez uroczystą Mszę św. z kapłanami pracującymi przez te lata. W głowie jednak miałem myśli, że za dziesięć lat, kiedy będzie 40. lecie zrobimy coś większego i do tego przygotujemy się solidnie.

Ale najpierw jeszcze garść osobistych wspomnień. Nie zapomnę oprowadzenia przez miasto, przez ówczesnego burmistrza p. Henryka Helwinga. Sam mu to zaproponowałem, a on się zgodził bardzo chętnie! I był to strzał w dziesiątkę. W ciągu trzech godzin, od człowieka kochającego to miasto, otrzymałem mnóstwo informacji, których szukałbym miesiącami. Byliśmy chyba wszędzie... Wtedy po raz pierwszy dowiedziałem się o największym na świecie koszu z wikliny i o tym, że w środku tego cacka, jest mnóstwo krzewów i drzew, a także „ambona”, na wystąpienia przy okazji różnych wydarzeń miejskich. Byliśmy też w nowo oddanym Domu Dziennego Pobytu dla seniorów a także w ZOO i Muzeum Chmielu i Wikliny. Widziałem, że miasto się rozwija i dba o swoją historię. Cieszyłem się, że będę mógł w teraźniejszość XXI wieku dołożyć swoją cegiełkę!

W pierwszym roku posługi, także w czasie kolędy dowiedziałem się o wyremontowanych organach i głosiłem niektórym parafian o wykorzystaniu ich na większą skalę. Szybko więc skontaktowałem się z moim dobrym znajomym – Krzysztofem Wilkusem, organistą katedralnym z Poznania, aby pomyśleć o koncertach organowych. I tak w 2012 roku zrodziło się dzieło Letnich Koncertów Organowych, które odbywały się każdego roku w okresie

letnim. I trzeba od razu powiedzieć, że mieliśmy znakomitych artystów, prawie z „całego świata”: bo z Europy Wschodniej i Zachodniej. Poziom także nie odstawał od jakiegokolwiek Wojewódzkiej Filharmonii. Okazało się, że nasz instrument nadaje się do koncertów i dobrze jest kiedy one się regularnie odbywają. Oprócz tego, koncerty wymuszały na nas roczne sprawdzanie stanu technicznego instrumentu, dzięki temu wiemy, że są w bardzo dobrym stanie, mimo stałego remontu w kościele.

Od samego początku miałem świadomość, że parafię tworzą oprócz miasta, także trzy wioski. I chciałem, żeby działania duszpasterskie, na ile to możliwe, były także „u Nich”. I tak jeździliśmy na wioski na Różaniec, Drogę Krzyżową a także na Majowe. Oprócz Nabożeństw, w które jak najszerzej włączaliśmy parafian, odbywały się przy tych okazjach Agapy – spotkania przy kawie i cięście. Dzięki temu mogliśmy być bliżej spraw mieszkańców tych wiosek. Szczytowym wydarzeniem okazały się w roku 2017 – Procesje Fatimskie połączone z Mszami św. i Agapami. Zgromadziły wielu parafian i były świadectwem wiary i miłości do Kościoła. W tym momencie dziękuję bardzo za wszelką pomoc sołtysom tych wiosek (byłym i obecnym) za dobrą współpracę i wszelką pomoc.

I jest rok 2021 – jubileuszowy! Powstaje dzieło na 40. lecie – Album Jubileuszowy, szykujemy uroczystości na sam dzień erygowania parafii – 1 czerwca, z udziałem kapłanów pracujących przez ostatnie 10 lat. A w czasie Renowacji Misji (5 – 11 czerwca) planujemy zaprosić 40-latków: urodzonych w 1981 roku i obchodzących 40. lecie pożycia małżeńskiego. Pamiętamy też o najmłodszych i dla nich chcemy wydać wiersze o naszej parafii.

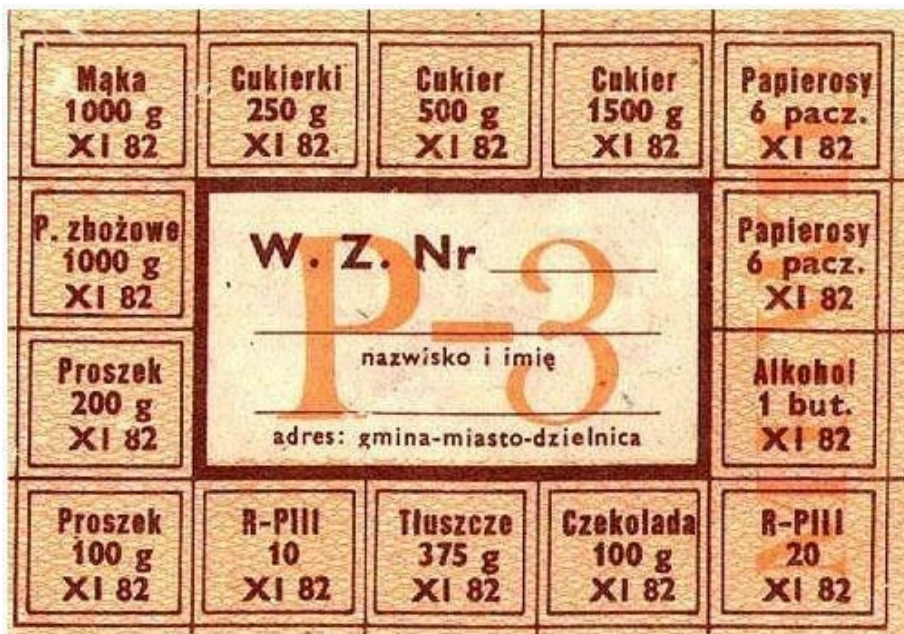
Tak się po raz kolejny złożyło, że rok następnego jubileuszu wiąże się ze zmianą proboszcza! W środku numeru znajdziemy dekrety ks. Arcybiskupa o przeniesieniu mnie na nową placówkę, do parafii pw. św. brata Alberta w Koziegłowach, a także o nominacji nowego proboszcza ks. Krzysztofa Ratajczaka, przychodzącego z Otorowa z parafii pw. Wszystkich Świętych. Zmiany placówek kapłanów są codziennością, zdarzają się oczywiście kapłani pracujący 20 – 30 lat (choćby poprzedni proboszczowie nowotomyscy), ale po Soborze Watykańskim II rotacja także proboszczów jest coraz większa. Tutaj trzeba wiedzieć, że przy zmianie proboszcza na inną placówkę proboszczowską, wymagana jest zgoda samego zainteresowanego. Wchodząc w kapłaństwo postanowiłem sobie, że przy proponowanych nowych placówkach, czy funkcjach w diecezji będę posłuszny biskupowi. I na razie temu jestem wierny! Odchodząc z każdej parafii, mogłem powiedzieć, że zostawiłem w niej „trochę swojego serca” i „trochę swojego życia”. Także w Nowym Tomyślu starałem się być wierny, przede wszystkim regułem ustanowionym przez Kościół. I dziękuję Bogu, że to mi się udało!

Na czas Jubileuszowego wzrastania
z serca błogosławie
ks. Tomasz Sobolewski – proboszcz

Polska w latach 1981-2021

Erygowanie parafii NSPJ w Nowym Tomyślu w 1981 roku przypadło na czas burzliwych przemian w Polsce zapoczątkowanych latem 1980 roku strajkami i powstaniem NSZZ Solidarność. Rok 1981 obfitował w częste konflikty pomiędzy władzą komunistyczną a różnymi grupami społecznymi, zwłaszcza Solidarnością, która wobec oczekiwań społecznych spełniała nie tylko zadania związku zawodowego, ale także ruchu społecznego. Okres do 13 grudnia 1981 roku określany bywa „festiwalem wolności w zniewolonym kraju”. Obok oficjalnych środków masowego przekazu poddanych cenzurze działał tzw. drugi obieg wydawniczy, w którym ukazywało się wiele publikacji zakazanych przez władzę. Pogarszająca się sytuacja gospodarcza i braki podstawowych towarów w sklepach spowodowały wprowadzenie reglamentacji wielu towarów np. mięsa, proszku do prania, mąki, papierosów czy cukierków, które można było kupić tylko wg przydziału na kartkach. Często dochodziło do różnych form protestu od oflagowania zakładów pracy do strajków okupacyjnych. Były one wynikiem m. in. oporu władzy wobec wprowadzania zmian w systemie komunistycznym czego domagała się większość społeczeństwa. Kościół wielokrotnie podejmował się mediacji pomiędzy Solidarnością a władzami państwowymi. W nocy z 12 na 13 grudnia władze komunistyczne wprowadziły na terytorium PRL stan wojenny o czym poinformował w niedzielę 13 grudnia w przemówieniu radiowo-telewizyjnym gen. W. Jaruzelski. Zablockowano połączenia telefoniczne, internowano działaczy związkowych i politycznych, ograniczono swobody obywatelskie. Odpowiedzią załóg w wielu zakładach były strajki, ale protesty te były pacyfikowane przy użyciu sił milicji, ZOMO i wojska. Prymas Józef Glemp, który objął to stanowisko po śmierci Stefana Wyszyńskiego, powołał Prymasowski Komitet Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności. Władzę w Polsce praktycznie sprawowała Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego (WRON) na czele z gen. W. Jaruzelskim. Kolejne lata 80. to z jednej strony próba ratowania przez rządzących systemu komunistycznego a z drugiej działalność opozycyjna w podziemiu NSZZ Solidarność i innych organizacji, dążących do odzyskania praw obywatelskich i wolności, wspieranych przez kraje demokratyczne. Bardzo ważną rolę w umacnianiu wiary Polaków, ale i ich nadziei na odzyskanie wolności odegrały pielgrzymki Papieża Jana Pawła II do naszego kraju w 1983 i 1987, który mówił do nas i za nas, gdy nam uniemożliwiała tego cenzura. W słynnym kazaniu w Gdańsku wskazywał, że każdy znajduje w życiu swoje Westerplatte, które trzeba utrzymać i obronić dla siebie i innych. Dla wielu Polaków podtrzymujące na duchu były także Msze św. za Ojczyznę odprawiane w wielu

kościółach. Niezależni twórcy, aktorzy, artyści korzystali z możliwości organizowania koncertów, wieczorów autorskich czy wystawy swych dzieł w salach parafialnych i kościołach. Z zagranicy przysyłana była do Polski pomoc materialna i żywnościowa, a do podziemnych struktur trafiały maszyny poligraficzne i wsparcie finansowe. Końcówka lat 80. to ponowne pogorszenie kondycji polskiej gospodarki, narastanie fali protestów społecznych a jednocześnie pod rządami M. Gorbaczowa w ZSRR został zapoczątkowany program reform. W tej sytuacji władze PRL podjęły rozmowy ze stroną solidarnościową w obecności przedstawicieli Kościoła katolickiego przy tzw. Okrągłym Stole. W wyniku tych ustaleń 4 czerwca 1989 odbyły się w Polsce częściowo wolne wybory do parlamentu, a w dalszej konsekwencji powolny upadek komunizmu. Powrócono do nazwy Rzeczpospolita Polska, rozpoczęto reformowanie ustroju państwa m.in. gospodarki wg planu Leszka Balcerowicza. Lata 90. to czas intensywnych, głębokich zmian we wszystkich dziedzinach życia. Wojska radzieckie opuściły nasz kraj. Polska odzyskała suwerenność i podjęła starania, aby przystąpić do NATO i Unii Europejskiej, co nastąpiło w pierwszym przypadku w 1999 roku a w drugim w 2004. W społeczeństwie polskim zostały wyzwolone olbrzymie pokłady przedsiębiorczości, ale jednocześnie część społeczeństwa boleśnie odczuła koszty transformacji ustrojowej w postaci bezrobocia, biedy, wzrostu zadłużenia rodzin i cywilizacyjnego zastoju. Z kolejnymi pielgrzymkami przybywał do Polsce Papież Jan Paweł II, m. in. apelując o poszanowanie godności człowieka, mądre korzystanie z wolności i o solidarność międzyludzką. Po raz kolejny docenieni zostali twórcy polskiej kultury; w 1996 roku Wisława Szymborska otrzymała literacką Nagrodę Nobla, reżyser filmowy Andrzej Wajda otrzymał w 2000 roku Oscara za całokształt twórczości a Roman Polański w 2002 Złotą Palmę w Cannes za film „Pianista”. Po przystąpieniu Polski do UE

Kartka żywnościowa - lata 80 XX wieku
 fot.: Wikipedia, wolna encyklopedia

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

uwidoczniły się skutki tej decyzji zarówno pozytywne, jak np. uzyskanie dodatkowych funduszy, możliwość korzystania z tzw. 4 unijnych wolności, przyspieszenie rozwoju w wielu dziedzinach, ale i negatywne np. odpływ z kraju specjalistów różnych branż, oddanie części suwerenności instytucjom UE, przyspieszenie zjawisk globalizacji. Z 2005 roku głęboko w naszej pamięci pozostały obrazy z ostatnich dni życia Papieża Jana Pawła II zmagającego się z cierpieniem, Jego odejścia „do domu Ojca” i uroczystości pogrzebowych. Rok później naszą Ojczyznę odwiedził kolejny Papież Benedykt XVI, zachęcając nas byśmy trwali mocni w wierze. Rok 2006 był szczególnym dla mieszkańców Poznania i Wielkopolski za sprawą uroczystych obchodów 50. rocznicy Poznańskiego Czerwca'56, w które zaangażowały się różne środowiska. Stolica Wielkopolski gościła wówczas prezydentów 5 państw: Czech, Niemiec, Słowacji, Węgier i Polski. Umacnianie pamięci historycznej ma ogromne znaczenie dla trwania każdego narodu. Dużą rolę w tym dziele odegrały także filmy „Katyń” Andrzeja Wajdy oraz „Wołyń” Wojciecha Smarzowskiego. W 70 rocznicę zbrodni katyńskiej organizowane były w całym kraju

uroczyste obchody. Jednym z ważniejszych elementów tych wydarzeń miała być wizyta polskiej delegacji pod przewodnictwem Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego w Katyniu 10 kwietnia 2010 roku. Niestety, delegacja nie dotarła na miejsce uroczystości, ponieważ w wyniku katastrofy samolotu pod Smoleńskiem wszyscy członkowie delegacji oraz załoga samolotu zginęli; łącznie 96 osób. Ta tragedia, w zależności od oceny jej różnych aspektów, oddziaływała i nadal wpływa na wydarzenia zachodzące w Polsce. W okresie ostatnich 40 lat nasz kraj był organizatorem wielu imprez o zasięgu europejskim czy nawet światowym w różnych dziedzinach, np. organizowaliśmy Światowe Dni Młodzieży (1991, 2016), Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej (2012), Halowe Mistrzostw Europy w Lekkoatletyce (2021), szczyt NATO (2016), konferencję klimatyczną COP24 (2018). W Polsce gościliśmy przywódców wielu państw, np. 12rotnie z wizytą do naszego kraju przybywali Prezydenci USA, a w 2016 roku z pielgrzymką odwiedził nas obecny Papież Franciszek.

Jan Klimko

Kult Najświętszego Serca Pana Jezusa

Rys historyczny, początki kultu

Kult Serca Pana Jezusa wywodzi się z czasów średniowiecza; początkowo miał on charakter prywatny.

Mistyka łączyła kult Serca Jezusowego z bardzo żywym nabożeństwem do Najświętszej Rany boku Jezusa. Do najwcześniejszych, którzy w Ranie boku, otwartej włócznią żołnierza, odnaleźli Serce Boże, należy nieznan autor poetyckiego utworu „Winny szczerp mistyczny”. Mówi w nim, że właśnie w tej Ranie odnalazł Serce Boże, że spocznie przy Nim, że się już z Nim nie rozstanie. Cały zakon św. Dominika Guzmána – dominikanie – bardzo wcześnie przyswoił sobie nabożeństwo do zranionego boku i Serca Pana Jezusa. W piątek po oktawie Bożego Ciała, a więc w dzień, który Chrystus wybrał sobie na święto Jego Serca, dominikanie odmawiali oficjum o Ranie boku Pana Jezusa.

Jednak główna zasługa w rozpowszechnianiu kultu do Serca Pana Jezusa przypada skromnej zakonnicy, wizytce, św. Małgorzacie Marii Alacoque (1647-1690). Żyła ona w tym samym wieku i czasie, co św. Jan Eudes, ale w zupełnym ukryciu w klasztorze w Paray-le-Monial. 27 grudnia 1673 roku Małgorzata dopuszczona została do tego, by spoczęła na Sercu Jezusowym. Pan Jezus pokazując jej swoje Serce pełne ognia, rzekł do niej: "Moje Boskie Serce tak płonie miłością ku ludziom, że nie może dłużej utrzymać tych płomieni gorejących, zamkniętych w moim łonie. Ono pragnie rozlać je za twoim

pośrednictwem i pragnie wzbogacić ludzi swoimi Bożymi skarbami". Następnie Jezus wziął serce Małgorzaty i umieścił je symbolicznie w swoim Sercu. Potem już przemienione i jaśniejące oddał Małgorzacie. Usłyszała pocieszające słowa: "Dotąd nosiłaś tylko imię mojej sługi. Dzisiaj daję ci inne imię – umiłowanej uczennicy mojego Serca".

Święto ku czci Serca Pana Jezusa

Wreszcie w piątek po oktawie Bożego Ciała, 10 czerwca 1675 roku, nastąpiło ostatnie wielkie objawienie. Kiedy Małgorzata klęczała przed tabernakulum w czasie nawiedzenia Najświętszego Sakramentu, ukazał się jej Chrystus, odsłonił swoje Serce i powiedział: "Oto Serce, które tak bardzo umiłowało ludzi, że nie szczędziło niczego aż do zupełnego wyniszczenia się dla okazania im miłości, a w zamian za to doznaje od większości ludzi tylko gorzkiej niewdzięczności, wzgardy, nieuszanowania, lekceważenia, oziębłości i świętokradztw, jakie oddają mu w tym Sakramencie Miłości. Lecz najbardziej boli Mnie to, że w podobny sposób obchodzą się ze Mną serca służbie mojej szczególnie poświęcone. Dlatego żądam, aby pierwszy piątek po oktawie Bożego Ciała był odtąd poświęcony jako osobne święto ku czci mojego Serca i na wynagrodzenie Mi przez Komunię i inne praktyki pobożne zniewag, jakich doznaję. W zamian za to obiecuję ci, że Serce moje wyleje hojne łaski na tych wszystkich, którzy w ten sposób oddadzą Mu cześć lub przyczynią się o jej rozszerzenia".

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

Pan Jezus dał św. Małgorzacie Alacoque dwanaście obietnic, dotyczących czcicieli Jego Serca:

1. Dam im łaski, potrzebne w ich stanie.
2. Ustale pokój w ich rodzinach.
3. Będę ich pocieszał w utrapieniach.
4. Będę ich pewną ucieczką w życiu, a szczególnie w godzinę śmierci.
5. Będę im błogosławił w ich przedsięwzięciach.
6. Grzesznicy znajdą w mym Sercu źródło i ocean miłosierdzia.
7. Dusze oziębłe staną się gorliwymi.
8. Dusze gorliwe prędko dojdą do doskonałości.
9. Będę błogosławił domom, w których wizerunek Serca mojego będzie czczony.
10. Osoby, które będą to nabożeństwo rozszerzały, będą miały imię swoje wypisane w Sercu moim.
11. Dam kapłanom dar wzruszania serc nawet najzatwardziały.
12. W nadmiarze miłosierdzia Serca mojego przyrzekam tym wszystkim, którzy będą komunikować w pierwsze piątki miesiąca przez dziewięć miesięcy z rzędu w intencji wynagrodzenia, że miłość moja udzieli łaskę pokuty, iż nie umrą w mojej niełasce, ani bez Sakramentów świętych, a Serce moje będzie im ucieczką w ostatniej godzinie życia.

Kościół widzi w nabożeństwie do Serca Jezusowego znak miłości Boga ku ludziom. Chce także rozbudzić w sercach ludzkich wzajemną miłość ku Bogu poprzez to nabożeństwo. Sam Chrystus nadał temu nabożeństwu wybitnie kierunek ekspiacyjny: ma nas ono uwrażliwiać na grzech, mobilizować w imię miłości Chrystusa do walki z nim oraz do wynagradzania za tych, którzy najczęściej ranią Boże Serce. Bóg jest miłością. Z miłości Bożego Serca istnieje cały wszechświat i rodzaj ludzki. Kiedy zaś rodzaj ludzki sprzeniewierzył się Panu Bogu, swojemu Stwórcy, Bóg nie przestał go miłować. Dowodem tej niepojętej miłości było to, że dał swojego Syna. Uosobieniem tej największej Bożej miłości jest Serce Jezusowe. Ta właśnie miłość dla rodzaju ludzkiego kazała Jezusowi przyjść na ziemię, przyjąć dla zbawienia rodzaju ludzkiego okrutną mękę i śmierć. Z miłości tego Serca powstał Kościół, sakramenty święte, a wśród nich Sakrament Miłości – Eucharystia.

Nabożeństwo do Serca Jezusowego nakłada również zobowiązania. Człowiek nie powinien nadużywać dobroci Bożego Serca. Powinien mieć do tego Serca nieograniczone zaufanie. Dlatego może i powinien uciekać się do Serca Jezusa we wszystkich swoich potrzebach. Nie powinien jednak ranić tegoż Serca na nowo grzechami. Kiedy jednak słabość ludzka na nowo pchnie nas w bagno grzechu i w niewolę szatana, mamy prawo zawsze ufać w miłosierdzie Boże, które gotowe jest przyjść nam z pomocą i nas wybawić.

Nabożeństwo do Najświętszego Serca Jezusowego skłania również do aktów pokutnych za grzechy innych. Kto miłuje Boże Serce, ten będzie starał się temu Sercu wynagradzać za grzechy braci. Tak więc nabożeństwo to budzi także świadomość i odpowiedzialność społeczną. Nabożeństwo do Serca Jezusowego nagli do naśladowania

Pan Jezus w Komunii św.
w tle z obrazem Serca Pana Jezusa
fot.: Archiwum parafii

cnót tego Serca – a przede wszystkim miłości we wszelkich jej przejawach.

Różne formy kultu

Istnieją rozmaite formy czci Najświętszego Serca Pana Jezusa. Pierwszą z nich jest coroczna uroczystość, obchodzona w piątek po oktawie Bożego Ciała. Miesiąc czerwiec jest miesiącem Serca Jezusowego; szczególnym orędownikiem tej formy kultu był papież Leon XIII. Istnieją także konkretne pobożne praktyki ku czci Serca Jezusowego. Godzina święta wywodzi się od św. Małgorzaty Marii Alacoque. Pan Jezus wyraził życzenie, aby wierni w nocy z czwartku na pierwszy piątek miesiąca adorowali chociaż przez godzinę Najświętszy Sakrament dla uczczenia konania Chrystusa w Ogrodzie Oliwnym. Praktykę tę przyswoiło sobie bardzo wiele parafii, odprawiając specjalne adoracje w godzinach wieczornych. Pan Jezus dał także św. Marii Małgorzacie obietnicę, że kto przez dziewięć kolejnych pierwszych piątków przystąpi do Komunii św. i ofiaruje ją jako wynagrodzenie za grzechy własne i rodzaju ludzkiego, temu Boże Serce zapewni miłosierdzie w chwili

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

zgonu, że nie umrze bez Jego łaski. Kościół wprawdzie nie zaaprobował urzędowo tej obietnicy, pozwala jednak ufać, że zostanie ona wypełniona. Praktyka ta przyczyniła się do spopularyzowania zwyczaju częstej Komunii świętej. Pierwsze litanie do Najświętszego Serca Jezusowego powstały w XVII wieku. Obecna pochodzi z wieku XIX. Jej początek miał miejsce w klasztorze francuskich wizytek. Zatwierdził ją do odmawiania publicznie papież Leon XIII 2 kwietnia 1889 roku. On też dołączył do litanii akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Papież Pius XI dodał akt wynagrodzenia Sercu Jezusowemu, który nakazał odmawiać co roku w uroczystość Serca Jezusowego.

Litania – najbardziej znana i rozpowszechniona modlitwa ku czci Serca Jezusa, w tradycji Kościoła w Polsce wypowiadane lub śpiewane przez cały miesiąc czerwiec pełne głębokiego znaczenia wezwania ku czci Serca Jezusa – przypomnijmy sobie pokrótce w jaki sposób powstała litania oraz jaki jest układ jej wezwań.

Kult Matki Bożej

Zanim powiemy kilka słów o kulcie Matki Bożej w naszej parafii oddajmy głos minionym wiekom. Początki kościoła, Efez, rok 431. Na Soborze, który tam się odbył, pierwszy raz, uroczystie przyznano, że Maryja jest THEOTOKOS – Matką Boga, że wydała na świat Jezusa Chrystusa, który przez Nią stał się człowiekiem. Tytuł ten został Maryi przyznany według następującej logiki: Maryja jest matką Jezusa – Jezus jest Bogiem i człowiekiem – Maryja jest matką Boga.

Prawie cztery wieki później na Soborze w Nicei w 787 roku uznano, że wizerunki Matki Boskiej mogą być czczone przez wiernych razem z Krzyżem, w domach,

Oryginalny tekst, ułożony przez siostrę Annę Magdalenę Remusat z Marsylii liczył 27 wezwań. Pierwsza część dotyczy stosunku Jezusa do Ojca i Ducha Świętego. Odmawiając tę część wchodzimy w kontemplację relacji Serca Jezusa z Trójcą Świętą. Druga część wezwań dotyczy przymiotów Serca Jezusowego, trzecia część litanii akcentuje stosunek Bożego Serca do ludzi. Wszystkie wezwania w tekście owej litanii mają głębokie odniesienie do Pisma Świętego. Większość z nich jest prawie dosłownym cytowaniem Biblii, a inne biorą z niej natchnienie. Każde wezwanie zostało poprzedzone zwrotem *Serce Jezusa*. Wypowiadając te dwa słowa mamy na myśli samego Chrystusa, który kocha nas swoim sercem.

W kolejnym wydaniu naszej gazetki „Jego Serce” przypomnimy sobie formy kultu Serca Pana Jezusa w naszej parafii oraz główne wydarzenia związane z tym kultem, które miały miejsce w parafii.

Rajmund Pigla

przy drogach i kościołach. To samo odnosiło się do wizerunków Świętych.

Obecnie stopniowo odchodzi się od terminu kult maryjny, bowiem Maryja stanowi centralną osobę tego kultu. Mówi się raczej o czci Maryi w kulcie chrześcijańskim.

W wieku XX, na Soborze Watykańskim II zrobiono bardzo wiele, by powiązać kult Maryi z Jezusem i z Kościołem. Uwypuklono prawdę, że Maryja jest matką Boga i jako taka jest szczególnie związana z Kościołem. 21.11.1964 roku papież Paweł VI ogłosił oficjalnie Maryję – Matką Kościoła. Sobór stwierdził, że Maryja stała się pierwowzorem Kościoła w porządku wiary, miłości i doskonałego zjednoczenia się z Jezusem. Kościół wypełniając swoją misję, musi połączyć w sobie – podobnie jak Maryja – matkę i dziewicę. Oznacza to, że ma być nieskazitelny, dochować wiary i prowadzić do nowego, nieśmiertelnego życia. Tak jak Maryja wiernie towarzyszyła Jezusowi od Betlejem po Golgotę, tak Kościół na Jej wzór ma towarzyszyć swoim wiernym w drodze życia.

Taką wizję Maryi znajdziemy również w nauczaniu papieża, św. Jan Paweł II. W swojej encyklice *Redemptoris mater*, którą napisał w 1987 roku, papież mówi, że jest Ona pierwszą, która uwierzyła. Od początku szła ślepo za swoim synem wierząc w Jego słowa i wielką moc. Jest także postrzegana jako troskliwa Matka, za co niewątpliwie cieszy się takim szacunkiem i czcią wśród wielu, różnych narodów. Maryjność jest uważana za cechę polskiego katolicyzmu. W tym miejscu trzeba nam połączyć dzieje kościoła i w nim rozwój kultu maryjnego z historią naszej Ojczyzny.

Rozpocznijmy od 1382 roku. To czas, kiedy książę Władysław Opolczyk umieścił na Jasnej Górze obraz Bogarodzicy. Kult stopniowo ewoluował od hodegetrii do eleusy, czyli od nieprzystępnej, poważnej Matki Boga do miłościwej Matki, patrzącej ze smutkiem, ale i miłością na wiernych. Kult maryjny osiągnął rozkwit w epoce baroku, w Polsce, w XVII wieku, rozwijał się najszybciej w Europie. Wtedy też wykształciło się pojęcie „Polak – katolik”.

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

Pierwszego kwietnia 1656 roku król Jan II Kazimierz Waza wraz z senatorami, w Katedrze Lwowskiej, podczas nabożeństwa, złożył uroczyste ślubowanie. Ogłosił Matkę Boską Królową Korony Polskiej i powierzył Jej opiece mieszkańców Rzeczypospolitej. Matka Boża stała się w oficjalny sposób Królową Polski (w tym roku przypada 365. rocznica tych ślubów). Kolejne ważne daty w kulcie Matki Bożej łączą się także z historią naszej Ojczyzny.

Papież Pius X w 1908 roku zezwolił na wpisanie wezwania „Królowo Polski” na stałe do Litanii Loretańskiej. W tym samym roku ustanowił też dla diecezji lwowskiej święto Królowej Polski. Po zakończeniu I wojny światowej, po uzyskaniu niepodległości przez Polskę, biskupi zwrócili się do Stolicy Apostolskiej z prośbą rozszerzenia tego święta na całą Polskę. Jako datę zaproponowano dzień 3 maja, na pamiątkę pierwszej polskiej konstytucji, która realizowała część ślubowania króla Jana Kazimierza. Papież Benedykt XV zatwierdził święto dla Kościoła w Polsce w 1920 roku. Jest ono obchodzone w całym kraju oficjalnie od 1923 roku, kiedy to papież Pius XI w 1923 roku na prośbę biskupów zatwierdził święto Maryi Królowej Polski na dzień 3 maja. Dokładnie 12 października 1923 roku Kongregacja Obrzędów wyznaczyła święto Matki Bożej Królowej Polski na 3 maja, a do Litanii Loretańskiej oficjalnie dołączono wezwanie Królowo Korony Polskiej, które po II Wojnie Światowej zostało przekształcone na "Królowo Polski".

W 1962 roku Jan XXIII ogłosił Maryję – Królową Polski, główną patronką i niebieską opiekunką naszego narodu. W 300. rocznicę królewskich ślubów, nową ich wersję opracował przebywający wówczas w miejscu internowania Prymas Polski kard. Stefan Wyszyński. Jasnogórskie Śluby Narodu – po uwolnieniu Prymasa – złożył uroczystość na Jasnej Górze Episkopat Polski 26 sierpnia 1956 r. w uroczystość Matki Boskiej Częstochowskiej w obecności miliona wiernych. 10 lat później, 3 maja 1966 roku tam właśnie odbyły się centralne uroczystości milenijne chrztu Polski. Dokonano wówczas aktu zawierzenia Matce Bożej i powierzenia narodu polskiego Jej opiece na kolejne 1000 lat.

Sanktuaria maryjne najczęściej powstawały na kresach naszego kraju, ponieważ w narodzie wykształcił się obraz krucjat, gdzie należy walczyć za wiarę i ją krzewić.

Maryja w Polsce jest postrzegana jako:

- * Matka,
- * Królowa,
- * Pani – jest opiekunką określonego regionu geograficznego, nie tyle panuje i rządzi, ale też pomaga.

Z tego wynikają dwie cechy (atrybuty), ze względu na które jest czczona:

1. królewskość (Maryja jako Królowa) – w ikonografii jest przedstawiana bardzo dostojnie, wpatrzona w dal, poważna, hieratyczna, jest Królową Świata, Nieba i Ziemi.

W Polsce po koronacji obrazu Matki Boskiej w Częstochowie, kult Matki Boskiej Częstochowskiej zespała się z kultem Matki Bożej Królowej Polski.

2. macierzyństwo (Maryja jako Matka) – w ikonografii przedstawia się Ją patrzącą na oglądającego obraz lub patrzącą na dzieciątko, jest przyjacielska i „ludzka”.

Maryja jest Matką nas wszystkich. Sobór Watykański II podkreślił tę Jej misję stwierdzając: „To macierzyństwo Maryi w świetle łaski, trwa nieprzerwanie od momentu, gdy lojalnie przyjęła Zwiastowanie i bez wahania potwierdziła swoją misję pod krzyżem, aż do wieczystego zaspokojenia wszystkich wybrańców. Wzięta do nieba, nie zaprzestała swojej misji i dzięki swemu bezpośredniemu wstawiennictwu po dziś dzień przynosi nam wieczne zbawienie. Ta opiekuńcza Matka wciąż troszczy się o braci swego Syna, wędrujących po ziemi i osaczanych przez niebezpieczeństwa i trudy, dopóki nie odnajdą swego błogosławionego domu”.

Kult maryjny spełnia również ważne funkcje społeczne:

1. szacunek do kobiety – wzmacnia pozycję kobiety w społeczeństwie
2. podkreślenie rangi macierzyństwa – eksponuje bliskość pomiędzy ludźmi, sakralizuje życie małżeńskie
3. patriotyzm – miejsca kultu są powiązane z miejscami historycznymi
4. rozwój kultury ludowej
5. rozwój kultury artystycznej.

Ku czci Matki Bożej powstało wiele pieśni, obrazów. Wiara jest dodatkowo potęgowana przez objawienia Maryi, które zdarzają się dość często, w różnych stronach świata. Posiadają one pewne cechy wspólne: Maryja jest podobna do ludzi, którzy Ją widzą, nosi podobne ubranie i mówi w ich własnym języku. Jeśli objawia się kilku osobom jednocześnie, to zwykle postrzegają one Ją inaczej, co innego słyszą i odmiennie doświadczają Jej obecności. Maryja najczęściej prosi o modlitwę i przestrzega ludzi, żeby nie grzeszyli, bowiem to gniewa Boga i rani Ją.

W Polsce 2655 parafii poświęconych jest Matce Bożej, w naszej archidiecezji 90 z czego 22 parafie noszą tytuł Wniebowzięcia NMP, a 1 pod wezwaniem Matki Bożej Nieustającej Pomocy znajduje się w naszym mieście. Nasza parafia żyje razem z Maryją przez cotygodniową Nowennę do MB Nieustającej Pomocy, Nabożeństwa majowe, październikowe i okolicznościowe. Advent każdego roku przeżywany jest w naszej parafii, w łączności z Maryją, która oczekuje narodzin Syna. Pośród naszych parafian są także, Ci którzy zawierzili Jej całe swoje życie, w akcie osobistego oddania się Maryi. Na przestrzeni 40 lat istnienia naszej parafii odbyły się liczne pielgrzymki różnych grup duszpasterskich do sanktuariów maryjnych w Polsce i za granicą.

ks. Bartłomiej Smoczyk

Portrety kapłanów naszej parafii - ks. wikariusze

ks. mgr Andrzej Zakrzewski (1948- 2013)

Śp. ksiądz mgr Andrzej Zakrzewski urodził się 30 września 1948 roku w Poznaniu, jako syn Zygmunta i Emilii. Ojciec był kierownikiem magazynu w firmie budowlanej, matka zajmowała się domem i wychowaniem dzieci. Ks. Andrzej miał dwóch braci i siostrę. Rodzice zapewnili dzieciom spokojne dzieciństwo i dobrą edukację. Rodzina Zakrzewskich miała opinię ludzi bardzo pobożnych i oddanych Kościołowi. Andrzej w wieku trzynastu lat został ministrantem, a pięć lat potem objął funkcję prezesa Koła Ministrantów w swojej parafii. W 1966 roku wstąpił do poznańskiego seminarium, lecz musiał przerwać studia, by odbyć służbę w Ludowym Wojsku Polskim. Po wojsku wrócił do seminarium kontynuować naukę. Świecenia kapłańskie otrzymał 24 marca 1973 roku z rąk abpa Antoniego Baraniaka. Przed objęciem funkcji wikariusza w naszej parafii, ks. Andrzej Zakrzewski pracował w Dobrzycy (1973-1975), Konarzewie (1975-1977), Margoninie (1977-1979), Środzie Wlkp. w parafii pw. MB Wniebowziętej (1979-1982) oraz w Ostrowie Wlkp. w parafii pw. św. Stanisława Biskupa (1982-1984). Od 1 lipca 1984 do 1 sierpnia 1987 roku pracował jako wikariusz w naszej parafii wraz z śp. ks. proboszczem kan. Jerzym Jują. Zajmował się nauczaniem religii dzieci i młodzieży w salkach katechetycznych oraz opiekował się ministrantami. Kronika parafialna zanotowała Jego wyjazd pielgrzymkowy z młodzieżą do Katedry Poznańskiej w 1985 roku. Ks. Andrzej był człowiekiem bardzo życzliwym i towarzyskim, bardzo lubianym w parafii, stąd też parafianie często zapraszali go na uroczystości rodzinne. Bardzo pokochał nasz powiatowy szpital i posługę w nim, którą sprawował zarówno w czasie bycia wikariuszem, jak i w czasach późniejszych, gdy przebywał tu jako pacjent.

Do końca życia utrzymywał przyjaźnię z personelem szpitala i oddziałem chorób wewnętrznych.

Z naszej parafii powołany został na proboszcza parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Nojewie, dekanat pniewski. Z powodu pogarszającego się stanu zdrowia i licznych hospitalizacji, przeszedł na urlop zdrowotny, a od 16 października 2004 roku w stan spoczynku. Zamieszkał w Pniewach, a później w Domu Księży Emerytów w Poznaniu-Antoninku. Zmarł 30 lipca 2013 roku w 65. roku życia i 40. roku kapłaństwa. Pochowany na cmentarzu parafialnym w Nojewie.

ks. mgr Zdzisław Marek Nagler

Ksiądz mgr Zdzisław Marek Nagler urodził się 21 marca 1962 roku w Krotoszynie. Pochodzi z parafii pw. św. Apostołów Piotra i Pawła w Krotoszynie. Tutaj także skończył szkołę podstawową i średnią. Był ministrantem. Po maturze wstąpił do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu. Świecenia kapłańskie przyjął 23 maja 1985 roku z rąk abpa Jerzego Stroby. Na swoim obrazku prymicyjnym napisał słowa C. K. Norwida: „*A Ty, Boże jedyny, nie dasz modlitwy oderwać z powietrza*”.

Jako neoprezbiter trafił do Ponieca, parafii pw. Narodzenia NMP (1985-1987). Następnie powierzono mu pracę wikariusza w naszej parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomysłu. U nas zajmował się nauką katechezy w salkach parafialnych. Jego lekcje trwały nawet po kilka godzin i kończyły się nierzadko w mieszkaniu księdza. Młodzież chętnie gromadziła wokół jego osoby. Jeździł z młodymi w góry, prowadził zespół młodzieżowy, który śpiewał oazowe piosenki. Imponował także sposobem ubierania się, oryginalnym jak na księdza – buty tzw. „szczury” i sportowa kurtka „kangurka”. W naszej

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

parafii zastąpił jako wybitny kaznodzieja, którego kazania ograniczały się do kilku, ale jakże mocnych i sugestywnych zdań. Poruszały one niezwykle serca parafian i do dziś żyją w ich pamięci. Ksiądz Zdzisław Marek Nagler odszedł do parafii pw. NMP Królowej Polski i św. Stanisława Biskupa w Ostrowie Wlkp (1991-1993). Następny wikariat to Zduny, parafia pw. św. Jana Chrzciciela (1993-1995). Od roku 1995 jest proboszczem, a parafie którymi zarządzał to: Kretków pw. Wszystkich Świętych (1995-2001), Granowiec pw. św. Antoniego Padewskiego i św. Jadwigi Śląskiej (2001-2015). Obecnie zarządza parafią

pw. MB Częstochowskiej w Hanulinie, dekanat kępiński, diecezja kaliska. Jest człowiekiem niezwyklej wrażliwości, entuzjastą poezji Cypriana Kamila Norwida a także artystą malarzem. Maluje obrazy o tematyce religijnej oraz pejzaże. Jego dzieła pt. „Emocje pędzlem malowane” miały swoje wystawy we Wrocławiu, Kępnie i Ostrzeszowie. Jest także autorem niezwyklej Grobów Pańskich, zmuszających wiernych do przemyśleń. Ksiądz Zdzisław Marek Nagler jest kanonikiem hon. Kapituły Konkatedralnej i dekanalnym duszpasterzem rodzin.

ks. mgr Andrzej Sotek

Ksiądz mgr Andrzej Sotek, urodzony w 1968 roku, pochodzi z Lubusza k/ Czarnkowa z parafii pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Ma brata Marka, który także jest kapłanem naszej archidiecezji. W młodości był ministrantem, a będąc członkiem drużyny harcerskiej pasjonował się żeglarstwem. Ukończył Technikum Rolnicze w Czarnkowie, po którym wstąpił do Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Poznaniu. Świecenia

kapłańskie przyjął w dniu 26 maja 1994 roku z rąk abpa Jerzego Stroby. Na swoim prymicyjnym obrazku napisał: „*Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham*” (J 21).

Jego pierwszą placówką była nasza parafia Najświętszego Serca Pana Jezusa. Tu zajmował się przede wszystkim ministrantami. Dbał nie tylko o ich formację, ale spędzał z nimi wiele wolnych chwil, często grając w piłkę. Miał szczególny dar pozyskiwania chłopców do służby ołtarza zaraz po I Komunii Świętej: „Masz albę, to jutro zostajesz ministrantem”. W pamięci wielu rodzin ministranckich pozostał jego serdeczny uśmiech, którym zyskiwał niesamowitą sympatię. Ksiądz Andrzej cenił sobie także posługę kapelana naszego szpitala. Jako pierwszy wikariusz, w sierpniu 1995 roku, zamieszkał wraz z ks. proboszczem Jerzym Jużą w nowo wybudowanym Domu Parafialnym.

Odszedł z naszej wspólnoty 1 lipca 1996 roku do parafii pw. Najświętszego Zbawiciela w Poznaniu. Dalej były wikariaty w parafiach: pw. św. Mikołaja w Lesznie, pw. NMP Wniebowziętej w Kościanie, pw. Niepolanego Serca Maryi w Międzychodzie, pw. św. Andrzeja Apostoła w Komornikach, pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Poznaniu oraz pw. Chrystusa Dobrego Pasterza także w Poznaniu.

W latach 2011-2015 ks. mgr Andrzej Sotek był proboszczem w Wonieściu. Obecnie zarządza parafią pw. św. Jadwigi Śląskiej w miejscowości Brenno, dekanat przemęcki.

Muzyka w życiu parafii

Lud Boży zebrany na celebracji śpiewa chwałę Bogu. Kościół w swej dwutysiącletniej historii tworzył i nadal tworzy muzykę i śpiewy, które stanowią dziedzictwo wiary i miłości i których nie należy zagubić.

Papież Benedykt XVI

Muzyka uważana jest za największą ze sztuk, zdolną do przywoływania najpiękniejszych i najgłębszych uczuć, wpływania na odczucia, reakcje i świadomość słuchacza poprzez dźwięki, często łączone ze słowem i obrazem. Jest jednym z przejawów ludzkiej kultury. Przyjmuje się, że muzyka od zawsze towarzyszyła człowiekowi w pracy,

zabawie, odpoczynku oraz w obrzędach. Początkowo służyła celom praktycznym – pomagała w pracy zespołowej, była formą komunikacji, później stała się także elementem tożsamości zbiorowej. Na wiele wieków przed narodzeniem Chrystusa muzyka była wykorzystywana jako element tworzący wspólnotę ludzi modlących się do jednego Boga, co znajduje potwierdzenie w księgach Starego Testamentu. Zwracano się do Stwórcy śpiewając, czasem przy wtórze instrumentów, liczne psalmy pochwalne, dziękczynne, błagalne, pokutne, królewskie, wielbieniowe, pouczające i inne. Zebranie psalmów i autorstwo wielu z nich tradycja żydowska i chrześcijańska przypisywała królowi Dawidowi. Stały się one wzorem dla chrześcijańskiej poezji religijnej.

odnowione organy naszej parafii
z figurką króla Dawida
fot.: Archiwum parafii

Na rozwój muzyki w starożytności miały wpływ różne kultury, m.in. Chin, Indii, Mezopotamii, Egiptu i Krety, ale priorytetowe znaczenie kulturowe uzyskała Grecja dzięki wielu osiągnięciom w zakresie rozwoju teorii, notacji czy instrumentów muzycznych. W Rzymie rozwijała się muzyka użytkowa służąca głównie celom wojskowym oraz śpiewy przy akompaniamencie instrumentów związane z kultem religijnym. W Izraelu natomiast w początkowym okresie kultu religijnego śpiew i gra na instrumentach były nierozdzielne. W miarę upływu czasu wycofano instrumenty, a w świątyniach – synagogach, pozostał tylko śpiew jako najczystsza postać modlitwy, stamtąd do dziś przetrwało zawołanie Alleluja oraz Amen. Kultura grecka i żydowska wzajemnie się przenikały, język grecki został włączony do liturgii, a wraz z nim muzyka grecka. Tak więc muzyka religijna, w szczególności chrześcijańska, jest ściśle związana z historią i tradycją żydowską i kulturą grecką. Pierwotnie śpiewy liturgiczne były bardzo skromne, z czasem rozwijały się w łączności z poezją łacińską włączaną do ksiąg liturgicznych. Popularnymi śpiewami były m.in. hymny, sekwencje, tropy. Cały repertuar śpiewów chorałowych był przekazywany drogą ustną do momentu pojawienia się notacji muzycznej. W celu ujednoczenia i uporządkowania licznej grupy śpiewów kościoła rzymskokatolickiego papież Grzegorz I Wielki w VI w. przeprowadził reformę i kodyfikację tych śpiewów, od jego imienia nazywane są chorałem gregoriańskim. Ich cechą był śpiew monodyczny (jednogłosowy) wykonywany przez mężczyzn w języku łacińskim, specyficzna tonalność, melodyka z dużą ilością melizmatów, swoista notacja oraz

rytmika zależna od tekstu. Chorał gregoriański był rozwijany, kodyfikowany i notowany w następnych wiekach, a wielu kolejnych papieży polecało jego pielęgnowanie i podkreślało ważność w liturgii. Do dziś tworzy on ramy muzyczne Mszy św., mimo, że mijają epoki, różne style i nurty muzyczne, chorał gregoriański pozostaje ciągle żywym elementem naszej kultury i śpiewamy go dziś jak setki lat temu.

W średniowieczu w Polsce, w obrzędach kościoła katolickiego, wykonywany był łaciński śpiew gregoriański. Przypuszcza się, że w XIII w. powstało wiele polskich pieśni religijnych, niestety część z nich nie zachowała się z różnych przyczyn. Znana jest *Bogurodzica*, *Chrystus z martwych wstał jest* z XIV w., *Przez twe święte z martwych wstanie* z XV w., *Chwała Tobie Gospodzinie*, *Radości wam powiem*, *Już się anjeli wiesielą* oraz *Jezusa Judasz sprzedał za pieniądze nędzne* autorstwa Ładysława z Gielniowa z XV w., a także inne średniowieczne sekwencje, tropy, hymny procesyjne, pieśni godzinkowe, legendy i pieśni o świętych, kolędy, wierszowane modlitwy, pieśni do czytania, często tłumaczone z innych języków.

Trwające blisko dziesięć stuleci średniowiecze to czas sztuki romańskiej i gotyckiej obfitujących w okazałe budowle architektury sakralnej. Kościoły i klasztory, oprócz swojej podstawowej roli, stały się ośrodkami kultury muzycznej, kształcenia zawodowego śpiewaków, miejscem budowania instrumentów muzycznych i prac nad teorią muzyki. Odtąd coraz bogatsza stawała się mapa ośrodków muzycznych, w których działało wielu wybitnych kompozytorów. W historii muzyki kolejne okresy, czyli: Renesans, Barok, Klasycyzm, Romantyzm oraz muzyka XX i XXI w., przyniosły nowe formy muzyczne tworzone z wykorzystaniem coraz nowszych technik kompozytorskich, wspaniałe utwory instrumentalne i wokalne zarówno świeckie jak i religijne. Konstruowane były nieznane dotąd instrumenty, pojawiali się wybitni wykonawcy – wirtuozi. Dzieła bardzo wielu wspaniałych i wybitnych kompozytorów prezentowane są i podziwiane do dziś, o czym mogliśmy się przekonać podczas koncertów w naszym kościele.

Letnie koncerty kameralno-organowe „U Serca Jezusowego”, odbywające się od roku 2012 są wielkim wydarzeniem kulturalnym w historii naszej parafii. Sprzyjającą, może nawet decydującą okolicznością ich zorganizowania, była wysoka jakość organów zbudowanych dzięki usilnym staraniom ks. kan. Jerzego Juji, oddanych do użytku jesienią 2009 r. Księdzu proboszczowi Tomaszowi Sobolewskiemu, pracującemu w naszej parafii od lipca 2011 r., poza innymi obowiązkami, szczególnie na sercu leżała animacja różnych sfer życia, w tym rozwój kultury, a przez to kształtowanie wrażliwości artystycznej parafian. W efekcie rozmów z Krzysztofem Wilkusem – poznańskim organistą katedralnym – podjęto decyzję o zorganizowaniu cyklu letnich koncertów kameralno-organowych „U Serca Jezusowego”. I tak od roku 2012 w niedzielne, letnie wieczory melomani gromadzą się w kościele, aby, jak powiedział ks. Proboszcz: *przez te koncerty muzyka zbliżała nas do Boga i do siebie, a także ukazywała niezwykle pokłady*

Letni Koncert u SJ z 2013 r.
fot.: Archiwum parafii

talentów i zdolności, które są w nas. Podczas dziewięciu edycji koncertów artyści zaprezentowali słuchaczom wiele różnorodnych dzieł, począwszy od skromnych, lecz pełnych uroku tańców, pieśni, miniatur, poprzez bardziej rozbudowane sonaty, fantazje, koncerty, na wielkich dziełach znanych mistrzów skończywszy. Były wśród nich utwory średniowieczne i renesansowe wykonane na instrumentach z epoki, pięknie brzmiące w świątyni utwory barokowe, klasyczne, romantyczne i współczesne, dzieła kompozytorów mniej i bardziej znanych, takich jak Jan Sebastian Bach, Dietrich Buxtehude, Giulio Caccini, Jerzy Fryderyk Haendel, Giuseppe Tartini, Antonio Vivaldi, Wolfgang Amadeusz Mozart, Edward Grieg, Piotr Czajkowski, Robert Schumann, Charles Gounod, Giuseppe Verdi, Gioacchino Rossini, Henryk Wieniawski, Fryderyk Chopin, Stanisław Moniuszko, Feliks Nowowiejski, Michał Kleofas Ogiński, oraz kompozytorów XX i XXI w. – Krzysztof Penderecki, Wojciech Kilar, Krzysztof Wilkus, Tomasz Glanc, Dmitry Dianow i wielu innych. Każdy koncert był inny, ale wszystkie ciekawe. Repertuar był bardzo urozmaicony, od dzieł bardzo poważnych o skomplikowanej budowie i fakturze, wymagających skupienia, wzniosłych, przejmujących, poprzez pogodne, ilustracyjne, wesołe i żartobliwe wywołujące uśmiech i radość, zapadające w pamięć, a wszystkie one, w zależności od charakteru, były źródłem zadumy, refleksji i duchowych przeżyć. Były też koncerty tematyczne, takie jak: „Koncert na smyczki i organy”, „W kręgu średniowiecza”, „Średniowiecze – współczesność”, „Motety rodziny Bachów”, „W barokowym stylu clarino”, „Św. Jan Paweł II na Ukrainie”, „Recital organowy i poezja”, „Klasyka i gospel”, „Litanie Sanctorum – Pieśni o świętych”, „Dialog muzyki i słowa” oraz „Organy&piano w dialogu – improwizacje”. Melomani mieli możliwość usłyszeć artystów europejskiej i światowej sławy, laureatów wielu konkursów, animatorów kultury w swoich

środkach, koncertujących w Polsce i wielu krajach świata, grających na organach, klawesynie, piano, trąbkach, waltorni, puzonie, tubie, skrzypcach, bawonie, fletni Pana, ludowej talince, wioli, psalterium, cymbałach, flecie, oboju, saksofonie, śpiewających i muzykujących w zespołach: Trio smyczkowe „Camerata”, Zespół Muzyki Dawnej „Ictus”, Poznański Chór Kameralny, Zespół TRB, Artus Kwartet, kwintety instrumentów dętych blaszanych „Poznań Brass” i „Castle Brass”. Artyści ci mieszkają i pracują w wielu miastach Polski – Poznaniu, Warszawie, Krakowie, Lublinie, Gdańsku, Koszalinie, Łodzi, Zabrzu i Wrocławiu. Gościliśmy także muzyków z Ukrainy, Niemiec, Holandii, Białorusi, Rosji, Mołdawii, Bułgarii i Ameryki.

Podczas dziewięciu edycji odbyły się 43 koncerty z udziałem 8 zespołów i 70 artystów solistów, którzy zaprezentowali ponad 400 utworów. Urozmaicony repertuar, różnorodność form muzyki wokalne i instrumentalne, czasem łączonej z poezją, wysoki poziom wykonawczy i miły nastrój podczas koncertów sprawiają, że cieszyły się one coraz większym zainteresowaniem nowotomyszan i mieszkańców okolicznych miejscowości. Bo jak powiedział gitarzysta Jimmy Page: *Muzyka to najlepszy język do poruszenia serc ludzi na całym świecie, a melomani dodają: muzyka sakralna to najwznioślejsza spośród wszystkich gatunków muzyki.*

Organizatorem koncertów była parafia p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomyślu, kierownictwo artystyczne objął Krzysztof Wilkus (do śmierci w 2014 r.), później Tomasz Glanc, słowem wiążącym opatrywał je ks. proboszcz Tomasz Sobolewski, patronat medialny nad koncertami sprawowało czasopismo parafialne „Jego Serce”.

Letni Koncert u SJ z 2018 r.
fot.: Archiwum parafii

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

Oprócz cyklicznych letnich koncertów w naszym kościele odbywały się też inne, okazjonalne spotkania z muzyką, z wieloma różnorodnymi zespołami i solistami, wśród nich koncert inauguracyjny na nowych organach 6 grudnia 2009 r. w wykonaniu Krzysztofa Wilkusa, koncert pieśni sakralnych „Tobie Ojczyce śpiewamy” w dniu beatyfikacji Jana Pawła II, „Kolędujcie z nami” i koncert muzyki pasyjnej w wykonaniu chóru chłopięco-męskiego Filharmonii Poznańskiej „Poznańskie słowiki”, koncert Poznańskiego Chóru Kameralnego pod dyr. Bartosza Michałowskiego – „Totus Tuus”, wielkopiątkowe wystawienie oratorium Józefa Haydna *Siedem ostatnich słów Chrystusa na Krzyżu* przez Kwartet Świętogórski z udziałem aktora Olgierda Łukaszewicza, *Requiem* Wolfganga Amadeusza Mozarta w wykonaniu chóru chłopięco-męskiego „Szpaki” z Gniezna, koncert muzyki dawnej w wykonaniu zespołu „Ensemble Inegalite” w dniu papieskim, występ chóru „Lira” z Pniew, koncerty kolędowe w wykonaniu młodzieżowego „Zespołu w składzie”, chóru parafialnego „Melodia” z Borui Kościelnej, pedagogów i uczniów Państwowej Szkoły Muzycznej w Nowym Tomyślu, recitale organowe Krzysztofa Wilkusa, Krzysztofa Krawczyka z Pniew, Michała Grzybalskiego z Poznania, organistów-uczniów Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia w Koninie i ich nauczycielki, nowotomyślanki Hanny Stypułkowskiej, koncert organowy połączony z tekstami maryjnymi „Na cześć Maryi” w wykonaniu ukraińskiego artysty Yurija Riepina, Koncert na Boże Narodzenie w wykonaniu Bartłomieja Adamskiego 5.01.2020 r. oraz Koncert dla Maryi 20.09.202 r.

Akcja Katolicka

„Kościół potrzebuje Akcji Katolickiej żywej, silnej i pięknej...” (JP II)

Akcja Katolicka jest urzędem Kościoła, a zarazem grupą duszpasterską, gdzie w szczególny sposób laikat współpracuje z hierarchią Kościoła.

Historia.

Akcja Katolicka (AK) powołana została przez papieża Piusa XI w roku 1928, który w swej encyklice „*Divini Redemptoris*” wyznaczył jej zadania oparte na nauczaniu Kościoła oraz nadał jej urzędową pieczęć jednej z najwyższej instancji kościelnej.

Akcja Katolicka w Polsce działała już w latach 30-tych XX wieku i cieszyła się niezwykłą popularnością. Także w Nowym Tomyślu przy parafii katolickiej AK działała pręźnie pod przewodnictwem długoletniego prezesa p. Jankiewicza. W czasie wojny i w Polsce Ludowej działalność AK była zakazana. O reaktywację Akcji Katolickiej w roku 1993 poprosił św. Jan Paweł II. Ponieważ AK jest urzędem Kościoła, prezesa w danym oddziale nominuje biskup ordynariusz, a jej asystentem zostaje zawsze proboszcz danej parafii. Parafialny Oddział Akcji Katolickiej (POAK) w parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomyślu powstał 12 października 1999 roku wraz z nominacją pierwszego prezesa, którym dekretem abp Juliusza Paetza został Henryk Ambroziak. Pierwszym Asystentem POAK czyli

na zakończenie misji parafialnych poprzedzających nawiedzenie Matki Bożej w Ikonie Jasnogórskiej. Wystąpili młodzi muzycy współpracujący z wieloma polskimi artystami estradowymi, a także chrześcijańską Inicjatywą Poznańskich Muzyków-Wielbienie: Bartłomiej Adamski – organy, Marek Kraśkiewicz – wokal, Piotr Banyś – puzon, Maciej Burzyński – perkusja, Bartosz Kucz – gitara basowa.

Jak wcześniej wspomniano, bardzo dużą rolę w kościele spełniają organy. Podczas liturgii muzyka wspomaga śpiew i modlitwę wiernych, pozwala na stworzenie swoistej wspólnoty, toteż jest stonowana, dynamiką dostosowana do okoliczności. Pełnię brzmienia tego niezwykłego instrumentu można usłyszeć podczas koncertów.

Hymn parafii

1. Jak dobry jest Pan, że Serce nam dał.

Cześć, miłość i dziękczynienie niesie Mu każde stworzenie.

Ref. Serce Jezusa, bądź zawsze z nami, i w dzień i w noc.

Otocz nas troską, udziel nam łaski, błagamy Cię.

2. Jak dobry jest Pan, że siebie nam dał.

Złączmy swe głosy w podzięce,
z nami jest Jego Serce.

Ref. Serce Jezusa...

3. Jak dobry jest Pan, że mieszka wśród nas.

Chcemy być z Tobą, Jezusie,
zanieść w ofierze swe dusze.

Ref. Serce Jezusa...

Maria Tyszkowska

(całość tekstu w Albumie 40. lecia parafii)

opiekunem został ks. proboszcz Jerzy Juja. Obecnie prezesem POAK od roku 2009 jest Małgorzata Uramowska, nominowana dekretem przez abpa Stanisława Gądeckiego. Od roku 2011 asystentem AK w naszej wspólnotie jest ks. proboszcz Tomasz Sobolewski.

Cele i zadania.

Celem Akcji Katolickiej jest stałe pogłębianie formacji chrześcijańskiej oraz bezpośrednia współpraca z hierarchią Kościoła – Księża, Biskupi. Ten cel realizowany jest poprzez działania apostołskie, ewangelizacyjne, charytatywne, patriotyczne i kulturalne. AK zajmuje także stanowisko w sprawach publicznych Kościoła, reagując na zagrożenia wiary i moralności.

Patroni.

Patronem AK w Polsce jest św. Jan Paweł II, a patronem w archidiecezji poznańskiej bł. Edmund Bojanowski. Akcja Katolicka posiada swoją flagę, znaczek, w niektórych parafiach sztandar, a jej członkowie posiadają legitymacje. Świętem AK jest Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, hymnem „Króluj nam, Chryste”.

Formacja duchowa.

Każdy z członków pogłębia swoją wiarę poprzez życie sakramentalne we wspólnotie Kościoła, comiesięczne spotkania POAK-u, na których kapłan realizując program duszpasterski, formuje duchowo członków i porusza rozmaite zagadnienia, zwłaszcza te najbardziej aktualne.

członkowie POAK
z ks. abp. St. Gądeckim (2014)
fot.: Archiwum parafii

Członkowie uczestniczą w rekolekcjach organizowanych przez Diecezjalny Instytut Akcji Katolickiej (DIAK) np. w Luboniu u Sióstr Służebniczek, Chłudowie u Księży Werbistów czy w „Bojanowym Gniewie” w Zaniemyślu. DIAK organizuje także liczne Zjazdy Rejonowe, aby członkowie tej organizacji mogli się wzajemnie poznać i zaczerpnąć wiedzy z życia Kościoła. Członkowie naszego POAK-u byli na zjazdach w Lesznie, Kościanie, Rawiczu, Śmiglu, Kostrzynie, Swarzędzu, a także w Koziegłowach. Nasz oddział pod kierunkiem prezesa Henryka Ambrozika zorganizował Zjazd Diecezjalny 13 maja 2006 r., w którym wziął udział bp Grzegorz Balcerek. Tematem zjazdu było hasło: „Rodzina polska wiarą ubogaca Europę”, a jego wykładcami ks. dr Paweł Pacholak i ks. dr Krzysztof Różański. Ze względu na dużą ilość gości, wydarzenie to odbywało się w kościele parafialnym i NOK-u. W ciągu danego roku członkowie AK spotykają się także na Zjazdach Rejonowych, u nas w latach 2012 i 2019, które odbywają się w Domu Parafialnym. Formację duchową pogłębia się także podczas Forum Duszpasterskiego w Poznaniu, gdzie na zaproszenie AK przybywają wspaniali prelegenci, dzieląc się swoją wiedzą na przeróżne tematy, zawsze jednak zgodnie z wyznaczonym przez Kościół obowiązującym programem duszpasterskim. Na to wydarzenie członkowie naszej AK zapraszają także osoby, które działają w innych grupach parafialnych.

Działalność ewangelizacyjna i apostołska.

Już od samego początku działalności, AK organizuje Drogę Krzyżową Ulicami Miasta. Po raz pierwszy w powojennej historii miasta miała ona miejsce 14 kwietnia 2000r. i organizowana jest cyklicznie od wielu lat. Za drewnianym, wielkim krzyżem, który niosą poszczególne osoby, podążają wierni obu nowotomyskich parafii. Stacje drogi krzyżowej przygotowują członkowie POAK. Członkowie POAK brali też udział w Maratonie Biblijnym w roku 2010. Od tego też roku, w dniu

2 listopada AK organizuje nabożeństwo „Wieczór Wszystkich Świętych i Zaduszki parafialne”. Po Mszy św. przedstawia się sylwetkę świętego (najczęściej polskiego), który w danym roku został wyniesiony do chwały Ołtarzy, a potem wymienia się zmarłych w ostatnim czasie parafian.

Od roku 2011, w dniu 16 października AK prowadzi nabożeństwo „Godzina ze św. Janem Pawłem II”. AK zakupiła także obraz św. Jana Pawła II do kościoła. Od roku 2013 przy współudziale Akcji Katolickiej obydwu nowotomyskich parafii odbywa się corocznie „Orszak Trzech Króli” w dniu 6 stycznia oraz Marsz Świętych w dniu 31 października, w którym biorą udział liczni mieszkańcy miasta, a zwłaszcza rodziny z małymi dziećmi. Od roku 2016 członkowie AK inicjują także „Koronkę na ulicach miasta” w dniu 28 września o godz. 15stej, polecając się Bożemu Miłosierdziu. W czasie trwania odwiedzin duszpasterskich, czyli kolędy AK prowadziła nabożeństwa do MB Nieustającej Pomocy, a także czuwanie w nocy nawiedzenia Jasnogórskiej Ikony.

Działalność charytatywna.

Już na samym początku działalności POAK-u, w roku 2000, członkowie zatroszczyli się o osoby starsze, chore i samotne, organizując dla nich spotkanie w Dniu Chorego, które z biegiem lat nazwane zostały „Herbatką zdrowia i uśmiechu”. Od roku 2009 cyklicznie odbywa się akcja „Serce pod choinkę”, w której dzieci otrzymują prezenty ufundowane przez naszych parafian. Członkowie AK organizujący to przedsięwzięcie wspólnie z Caritas, spotykają się w kościele, by wręczyć dzieciom prezenty, a potem rozwieść je także starszym parafianom do domów. Akcja Katolicka współpracuje od wielu lat z Fundacją Pomocy Humanitarnej „Redemptoris Missio” i dla niej zorganizowała wiele zbiórek: „Opatrunek na ratunek”, „Kup pan szczotkę”, „Ołówek dla Afryki”, „Czapeczki dla afgańskich dzieci”, „Okulary dla Jamajki”. Członkowie oddziału włączyli się także do akcji „Rodzina Rodzinie” dla Syrii. Wspomagali finansowo pogorzalców, Seminarium Duchowne na Ukrainie, przy zakupie wózka inwalidzkiego dla jednego z parafian oraz partycypowali w kosztach kaplicy szpitalnej. Z pieniędzy uzyskanych podczas corocznej akcji „Kreda i kadzidło”, zakupiono krzyże do wszystkich sal chorych nowotomyskiego szpitala.

Działalność kulturalna.

16 września 2002 roku z inicjatywy Akcji Katolickiej powstała Biblioteka Parafialna, którą przez wiele lat prowadziła Maria Królczyk. Dzięki jej staraniom zgromadzono w niej ponad tysiąc pozycji, a książki będące nowościami wydawniczymi zakupiła AK. Parafialny Oddział był też prekursorem najpierw majówek w ogrodach proboszczowskich, a potem festynów parafialnych koło NOK-u, który był wielkim świętem młodości w naszej parafii. Na kulturalnej mapie naszego POAK-u nie zabrakło wyjazdów do Teatru Nowego i Filharmonii w Poznaniu.

DEKRET NOMINACYJNY

Kierując się dobrem dusz oraz pożytkiem Kościoła
z dniem 1 sierpnia 2021 roku mianuję

Księdza mgra Tomasza SOBOLEWSKIEGO

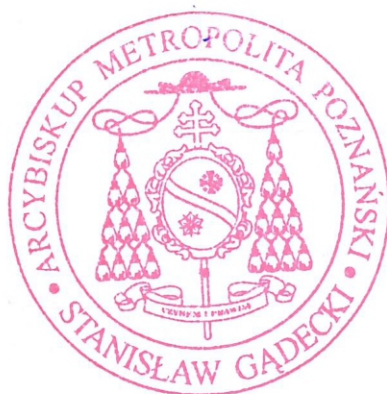
**Proboszczem parafii pw. św. Brata Alberta
w Koziegłowach**

w dekanacie czerwonackim

Swoje obowiązki Ksiądz Proboszcz będzie wypełniał jako pasterz zatroskany o powierzoną Mu wspólnotę – zgodnie z odnośnymi przepisami prawa kanonicznego i archidiecezjalnego prawa partykularnego – pamiętając, że wykonuje zadania nauczania, uświęcania i kierowania Ludem Bożym, powołany do uczestnictwa w posłudze samego Chrystusa (por. DB 30, kan. 519 KPK, statuty 88-117 Synodu Archidiecezji Poznańskiej, *Status proboszcza w Archidiecezji Poznańskiej*).

Równocześnie odwołuję Księdza Magistra z urzędu proboszcza w parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomysłu i w parafii pw. św. Andrzeja Boboli w Sątopach.

Kapłańskiej posłudze Przewielebnego Księdza Proboszcza na nowej placówce
serdecznie b ł o g o s ł a w i ę

† Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański

ks. prałat dr Ireneusz Dosz
Kancelarz Kurii

Do wiadomości:

Ksiądz dziekan kanonik mgr lic. Grzegorz Gałkowski, Lwówek
Ksiądz dziekan kanonik mgr lic. Jerzy Ranke, Koziegłowy
Ksiądz proboszcz kanonik mgr lic. Eugeniusz Raubo, Koziegłowy

DEKRET NOMINACYJNY

Kierując się dobrem dusz oraz pożytkiem Kościoła
z dniem 1 sierpnia 2021 roku mianuję

Księdza mgra Krzysztofa RATAJCZAKA

**Proboszczem parafii pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa
w Nowym Tomyślu
w dekanacie lwóweckim**

Swoje obowiązki Ksiądz Proboszcz będzie wypełniał jako pasterz zatroskany o powierzona Mu wspólnotę – zgodnie z odnośnymi przepisami prawa kanonicznego i archidiecezjalnego prawa partykularnego – pamiętając, że wykonuje zadania nauczania, uświęcania i kierowania Ludem Bożym, powołany do uczestnictwa w posłudze samego Chrystusa (por. DB 30, kan. 519 KPK, statuty 88-117 Synodu Archidiecezji Poznańskiej, *Status proboszcza w Archidiecezji Poznańskiej*).

Równocześnie odwołuję Księdza Magistra z urzędu proboszcza w parafii pw. Wszystkich Świętych w Otorowie.

Kapłańskiej posłudze Przewielebnego Księdza Proboszcza na nowej placówce
serdecznie b ł o g o ś ł a w i ę

Stanisław Gądecki
† Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański

Ireneusz Dosz
ks. prałat dr Ireneusz Dosz
Kancelarz Kurii

Do wiadomości:

Ksiądz dziekan mgr lic. Konrad Jędrzejczak, Brody
Ksiądz dziekan kanonik mgr lic. Grzegorz Gałkowski, Lwówek
Ksiądz proboszcz mgr Tomasz Sobolewski, Nowy Tomyśl

JUBILEUSZ 40. LECIA NASZEJ PARAFII

Projektem, który niestety się zakończył, była Akademia Serca Jezusowego w latach 2010-2013. Wielką popularnością cieszyła się wystawa fotograficzna „Oblicza kapłaństwa”. AK zorganizowała też wystawę fotografii z okazji kanonizacji świętych papieży Jana Pawła II i Jana XXIII pt: „Jego myśl w moim życiu”. Do działalności kulturalnej zaliczyć można także liczne pielgrzymki, które AK organizowała od 2002r. Spora liczba pielgrzymek dała możliwość poznania naszej pięknej Ojczyzny, tradycji i religii.

Rodzinne zdjęcie POAK (2013)
fot.: Archiwum parafii

Działalność patriotyczna.

Jako Oddział Akcji Katolickiej reprezentujemy naszą parafię podczas obchodów Święta Niepodległości Polski i Konstytucji 3 Maja, składając wiązanki kwiatów pod pomnikami. Upamiętniamy też Powstańców Wielkopolskich, kładąc znicze na ich grobach 1 listopada.

Działalność sportowa.

W roku 2017 powstała grupa rowerowa im. dr K. Hołogi. Organizowane są corocznie pielgrzymki „Od Jezusa do Maryi” do Sanktuarium w Buku, do Sątóp, a także szlakiem Powstania Wielkopolskiego.

Miejsca pamięci.

Sztandarowym dziełem Akcji Katolickiej jest Pomnik Dziecka Nienarodzonego na nowotomyskim cmentarzu, który powstał w Roku Miłosierdzia z inicjatywy prezes POAK Małgorzaty Uramowskiej, przy pomocy Danuty Wierzbickiej jako wotum i miejsce pamięci dzieci utraconych. Pomnik ten, który powstał jako wspólne dzieło z sąsiednim POAK-iem, poświęcili w dniu 1 listopada

Wspólnota Różańcowa

„Szukajcie w różańcu umocnienia i oparcia”.

(Jan Paweł II)

Wspólnota Żywego Różańca, jest grupą modlitewną, która skupia osoby, pragnące zawierzyć troski i problemy swoje, parafii, Ojczyzny i całego Kościoła – Matce Chrystusa, którą Pan Jezus uczynił Matką nas wszystkich. Matka Boża ukazując się w cudownych objawieniach, prosiła by modlić się na różańcu. To modlitwa prosta, niezwykła i piękna poprzez rozważania tajemnic, obejmująca całą historię Wcielenia i dzieło Zbawienia, poczynając od pierwszej tajemnicy radosnej, czyli Zwiastowania Najświętszej Maryi Pannie, aż po ostatnie tajemnice chwalebne, związane ze Zmartwychwstaniem Pana Jezusa i Wniebowzięciem Najświętszej Maryi Panny.

Kiedy w 1981 roku powstawała nasza parafia, Wspólnota Żywego Różańca liczyła 24 róże żeńskie, w tym 4 róże były w Starym Tomyślu, oraz jedną różę męską. Pierwszą nadzalatorką w naszej parafii była śp. Aniela Ptaszyńska, po niej śp. Maria Kosicka, a w latach 1998 – 2006

proboszczowie Andrzej Grabański i Tomasz Sobolewski. Akcja Katolicka z inicjatywy pierwszego prezesa Henryka Ambrozika ufundowała tablicę „W hołdzie Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II”, którą umieszczono na murze kościoła obok zakrystii. Tablicę w dniu 16 października 2005r. poświęcił ks. kan. Jerzy Juja wraz z ks. Tomaszem Bulińskim. AK opiekuje się także miejscem pamięci w szpitalu, w którym znajduje się obraz i biurko śp. Sługi Bożego dra Kazimierza Hołogi.

Spotkania AK odbywają się w każdy drugi czwartek miesiąca w Domu Parafialnym o godz. 19stey. Zapraszamy każdego, kto kocha Kościół i leży mu na sercu jego dobro. Opowieść o Akcji Katolickiej kończymy słowami naszego świętego patrona, Jana Pawła II: „*Akcja Katolicka, nie lękaj się! Należysz do Kościoła i mieszkasz w sercu Boga... Wy wszyscy, którzy tworzycie to wspaniałe stowarzyszenie, wiedzcie, że Papież was wspiera i towarzyszy wam modlitwą w tej drodze, a zachęcając was gorąco do wytrwania w podjętych zobowiązaniach, z serca wam błogosławi*”.

Małgorzata Uramowska

p. Mieczysława Kaczmarek. Od roku 2006 funkcję tę pełni Danuta Koberling.

Każda róża różańcowa liczyła 15 osób, w każdej części różańca modliło się pięć osób. 16.10.2002 roku Ojciec św. Jan Paweł II ogłosił List Apostolski „Rosarium Virginis Mariae”. Od tego czasu do istniejących już trzech części różańca Ojciec św. dodał czwartą część – światła. Wiązało się to z pewną „reorganizacją” w różach, albowiem od tego momentu każda róża liczyła już 20 osób.

Pierwszym opiekunem Wspólnoty Żywego Różańca – od początku do 2006 roku był śp. ks. proboszcz Jerzy Juja, a po nim ks. Mariusz Kroll.

W 2009 roku opiekunem naszej wspólnoty został ks. Waldemar Jaśkowiak. Wtedy to zaczęliśmy spotykać się raz w miesiącu na spotkaniach formacyjnych w kościele po Mszy świętej.

W 2010 roku powstała w parafii inicjatywa powołania Różańca Nieustającego i Różańca Rodziców. Obie te formy modlitwy różańcowej zainaugurowano 7 października

Poświęcenie sztandaru WZR
dwóch nowotomyskich parafii (2013)
fot.: Archiwum parafii

w Święto Matki Boskiej Różańcowej. Można powiedzieć, że nastąpiło „różańcowe pospolite ruszenie”, bowiem do jednej róży Różańca Nieustającego potrzeba czterdziestu ośmiu osób, a do jednej róży Różańca Rodziców – dwadzieścia osób. Tego dnia do modlitwy różańcowej włączyło się ponad 100 osób. Najbardziej cieszył fakt przystąpienia wielu mężczyzn i młodzieży. W uroczystej Mszy św. udział wzięły animatorki Różańca Nieustającego i Rodziców Archidiecezji Poznańskiej Maria Leśniewska i Teresa Sosińska. Wszyscy członkowie wspólnoty otrzymali równe dziesiątki różańca, mające być znakiem rozpoznawczym dla wszystkich modlących się i przypominać o potędze wspólnej modlitwy. Różaniec Nieustający to trwanie na modlitwie różańcowej raz w miesiącu przez pół godziny. W naszej parafii jest to zawsze 30 dzień miesiąca, natomiast w Różańcu Rodziców, modlimy się za nasze dzieci rodzone, ich współmałżonków oraz dzieci chrzestne.

W 2013 roku, naszym opiekunem został ks. Łukasz Gryś. Wtedy spotkania formacyjne odbywały się w salce parafialnej w Domu Parafialnym: w każdy drugi piątek miesiąca. Spotkania poprzedzone były Mszą świętą, podczas której członkowie poszczególnych róż pełnili dyżur liturgiczny, a następnie w salce przy kawie i cieście ksiądz opiekun omawiał istotne zagadnienia np. modlitwę, odpusty, nowenny, kultury świętych...

24 maja 2013 roku, odbyła się uroczystość poświęcenia sztandaru wspólnot różańcowych obu nowotomyskich parafii tj. naszej oraz pw. Najświętszej Maryi Panny Nieustającej Pomocy. To wyjątkowe wydarzenie miało miejsce podczas Mszy św. w kaplicy cmentarnej, ponieważ sztandar miał odtąd towarzyszyć zmarłym członkom Wspólnoty Żywego Różańca podczas ceremonii pogrzebowych. Eucharystię sprawowali księża obu parafii: ks. proboszcz Andrzej Grabański i ks. proboszcz Tomasz Sobolewski. Na sztandarze, który jest darem członków wszystkich róż, widnieje wizerunek Chrystusa Zmartwychwstałego oraz Matki Boskiej Bolesnej.

Po odejściu z naszej parafii ks. Łukasza Gryśa, w 2016 roku, nowym opiekunem został ks. proboszcz Tomasz Sobolewski. Kontynuowano spotkania formacyjne na salce. Każdego miesiąca poszczególne róże miały swój dyżur liturgiczny i przy organizowaniu agape. Każdego roku w okresie kolędy, ks. proboszcz zapraszał nas do modlitwy nieustającej w intencji kapłanów i rodzin przyjmujących

odwiedziny duszpasterskie. Wspólnota Różańcowa miała również wyznaczony swój dzień – poniedziałek, do prowadzenia w tym czasie nabożeństwa różańcowego w kościele.

W tym samym roku rozpoczęliśmy prowadzenie różańca w kościele w czwartki (z wyjątkiem pierwszego) w czasie całodniowej adoracji Najświętszego Sakramentu. I tak: część radosna po rannej Mszy św., część światła połączona z modlitwą Anioł Pański w południe, część bolesna połączona z Koronką do Bożego Miłosierdzia o godz. 15:00 i część

chwalebna przed wieczorną Mszą św.

Ciekawym doświadczeniem było dla nas rozprawianie w Niedzielę Palmową wiązanek palm osobiście przygotowanych przez osoby ze wspólnoty.

W tej chwili w naszej parafii jest szesnaście róż Żywego Różańca: piętnaście żeńskich i jedna męska, trzy róże Różańca Nieustającego (jedna róża ma 48 osób), oraz dziewięć róż Różańca Rodziców i jedna róża modląca się w intencji naszej Ojczyzny. Wiele osób należy również do innych grup działających w naszej parafii, a najwięcej jest w Apostołacie Margaretka, w którym każdego dnia modlimy się za kapłanów.

Przez cały okres istnienia naszej parafii, członkowie Wspólnoty Żywego Różańca, aktywnie biorą udział w rekolekcjach, dniach skupienia, spotkaniach rejonowych wszystkich członków, spotkaniach nadzlaterek Archidiecezji Poznańskiej. Każda Msza św. wieczorna poprzedzona jest różańcem. W I soboty miesiąca spotykamy się na różańcu wynagradzającym Niepokalanemu Sercu Maryi i kontemplacji, a każdego 13. dnia miesiąca na różańcu Fatimskim. W Wielki Piątek i Wielką Sobotę trwalimy na adoracji Najświętszego Sakramentu według ustalonego wcześniej planu. Przynajmniej raz w roku wyjeżdżaliśmy z księżmi opiekunami na specjalnie dla nas organizowane pielgrzymki np. do Krakowa, Łagiewnik, Wadowic, w Bieszczady, do Kotliny Kłodzkiej... Wiele osób z naszej wspólnoty uczestniczyło w 33 dniowych rekolekcjach poprzedzonych katechezami w salce parafialnej. Zwieńczeniem tych rekolekcji było złożenie aktów Osobistego Oddania Życia Maryi.

Trwamy w więzi modlitwy i dzielimy się wiarą, by ją umacniać. Wielu członków Wspólnoty Żywego Różańca podejmuje indywidualnie modlitwę pompejańską, doświadczając łask „zgodnie z wolą Bożą”. Czytamy pismo formacyjne „Różaniec” i podajemy ten miesięcznik po przeczytaniu naszym sympatykom. Doświadczamy prawdy słów, iż „wiara umacnia się, gdy jest przekazywana”. Szczególnie obecnie – potrzeba troski, by słowa te wprowadzać w czyn. Różaniec to największy skrót Ewangelii. Wiek XXI przez wielu nazywany jest „wiekiem świadków świeckich”.

Niech Maryja – nasza Matka i Pośredniczka łask nieustannie wyprasza nam potrzebne łaski.

Danuta Koberling

Arcybractwo Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa

Kościół Katolicki obchodzi uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa w piątek po oktawie Bożego Ciała. Boże Serce jest powszechnie czczone przez chrześcijan niemal od początku istnienia naszej religii.

Święty Anzelm z Canterbury (1030 – 1109) powiedział: „Jezus okazuje się słodki w Ranie swego boku”. Rana ciała otwarła tajniki Serca – ów wielki sakrament miłości, wnętrza miłosierdzia naszego Pana.

Dzięki skromnej zakonnicy św. Małgorzacie Marii Alacoque (1647 – 1690) nabożeństwo to rozpowszechniło się na cały świat. Jezus zapragnął za jej pośrednictwem ukazać całemu światu swoje Serce i przypomnieć ludziom ewangeliczną prawdę, że **Bóg jest miłością**. Zażądał, by w nocy przed pierwszym piątkiem miesiąca trwać na modlitwie, zwanej „Godziną Świętą” w celu wynagrodzenia za cierpienia Boskiego Serca, a pierwszopiątkową Komunię Świętą przyjmować w tej samej intencji.

Papież Klemens XIII podpisał 6 lutego 1765 roku dekret o ustanowieniu liturgicznego święta Serca Jezusowego na ziemiach polskich.

Pierwsza Straż Honorowa

Początki Arcybractwa sięgają XIX wieku. 13 marca 1863 roku powstała we Francji wspólnota, która została zatwierdzona jako Arcybractwo Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa. Jej inicjatorką była Wizytka – siostra Maria od Najświętszego Serca. Dyrekcja Generalna SHNSPJ znajduje się we Francji,

w klasztorze Sióstr Wizytek w Paray-le-Monial. Dyrekcja krajowa w Polsce mieści się w klasztorze Sióstr Wizytek w Krakowie.

Arcybractwo swoją duchowość streszcza w trzech wyrazach:
CZEŚĆ, MIŁOŚĆ, WYNAGRODZENIE.

Straż Honorowa w Nowym Tomysłu powstała z inicjatywy ks. dziekana Michała Kosickiego w 1975 roku. Obecnie liczy 25 członków i nieprzerwanie pełni straż każdego dnia (mile widziani nowi członkowie – zapraszamy). SH posiada własny sztandar, który w minionym roku został poddany renowacji. Nasza świątynia jest pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa i jako wspólnota parafialna mamy możliwość – podczas odpustu – corocznego poświęcania się Bożemu Sercu. W każdy I piątek miesiąca o godz. 18:00 odprawiana jest Msza święta wynagradzająca za grzechy świata. Przed Mszą świętą jest godzina adoracji Najświętszego Sakramentu. Tego dnia jest również możliwość losowania bilecików „zelatorskich” zawierających wskazówki ascetyczne na dany miesiąc. Dyrekcja Arcybractwa dostarcza modlitewniki i czasopismo „Wiadomości Straży Honorowej NSPJ”.

Wszyscy członkowie zobowiązani są odprawić „Godzinę Straży”. Nie jest to godzina wyłącznej modlitwy i adoracji w kościele. Może to być każda godzina dnia ze wszystkimi przypadającymi na nią obowiązkami. Troską członka SH powinno być przeżycie obranej, stałej godziny w sposób jak najbardziej gorliwy. SH pełni dyżur w czwartki podczas adoracji Najświętszego Sakramentu.

Aby zostać członkiem SH należy zostać wpisanym do Księgi Wpisowej prowadzonej przez Zelatora.

Każdy z nas – członków SH codziennie przez godzinę stara się wpatrywać w przebite na krzyżu Serce Jezusa i realizować swe posłannictwo wynagradzania. Musimy bowiem ciągle współpracować z łaską Bożą i wypraszać to, o co modlimy się każdorazowo odmawiając litanie do Serca Bożego: „Jezu cichy, serca pokornego uczyni serca nasze według Serca Twego”.

Maria Hałas

Nadzwyczajni Szafarze Komunii Świętej

Jarosław Maćkowiak obok ks. abp. St. Gądeckiego –
promocja nowych szafarzy (2014)
fot.: Archiwum parafii

W nawiązaniu do ustalonych przez Konferencję Episkopatu Polski w dniu 2 maja 1990 roku ogólnych warunków umożliwiających powołanie nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. i Instrukcji Konferencji Episkopatu Polski w sprawie formacji i sposobu wykonywania posługi nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. z dnia 22 czerwca 1991 roku arcybiskup poznański wydał instrukcję obowiązującą na terenie Archidiecezji Poznańskiej.

Arcybiskup może powoływać mężczyzn do posługi nadzwyczajnego szafarza Komunii św. w wieku 35-65 lat. Dyspensy od wieku, jeśli zaistnieje uzasadniona potrzeba, udziela Ordynariusz diecezji.

Kandydaci muszą odznaczać się następującymi przymiotami:

- a) wyróżniać się dojrzałością w wierze,
- b) prowadzić wzorowe życie moralne,
- c) posiadać odpowiednie kwalifikacje intelektualne,
- d) aktywnie uczestniczyć w życiu parafialnym, cieszyć się poważaniem duchowieństwa i wiernych,
- e) odznaczać się sprawnością fizyczną i psychiczną a także innymi pozytywnymi cechami charakteru.

Liczba nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. w parafii zależy od jej wielkości, liczby osób chorych i w podeszłym wieku oraz liczby odprawianych Mszy św.

Posługa nadzwyczajnego szafarza Komunii św. wymaga odpowiedniego przygotowania, dlatego przed otrzymaniem upoważnienia od arcybiskupa kandydat zobowiązany jest do ukończenia studium przygotowawczego, podczas którego są omawiane między innymi zagadnienia związane z liturgią, teologią, pobożnością liturgiczną oraz czynnościami nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. podczas Mszy św. i podczas zanoszenia Komunii św. chorym. Przed otrzymaniem upoważnienia kandydaci odprawiają dzień skupienia. Posługa nadzwyczajnego szafarza Komunii św. trwa rok, potem należy ją odnowić.

Studium przygotowawcze ma charakter wprowadzający, dlatego wymagana jest dalsza formacja permanentna. Po ukończeniu studium przygotowawczego arcybiskup dokonuje podczas Mszy św. uroczystej promocji nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. oraz odnawia posługę nadzwyczajnego szafarza Komunii św. dla tych, którzy zostali wypromowani w latach poprzednich. Oczywiście promocja i odnowienie posługi są poprzedzone dniem skupienia dla wszystkich. Innym sposobem permanentnej formacji są organizowane przez Archidiecezjalnego Duszpasterza nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. kwartalne spotkania w różnych miejscach Archidiecezji Poznańskiej. Ponadto, każdy nadzwyczajny szafarz Komunii św. powinien raz na trzy lata odbyć rekolekcje adwentowe lub wielkopostne organizowane w Archidiecezjalnych Domach Rekolekcyjnych.

W naszej parafii nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. powołano w roku 1999. W tym roku zostali wypromowani: Henryk Ambrozik, Zbigniew Celebąk, Paweł Piechowiak, Fryderyk Pośpiech, Marian Szymczak. Ci panowie po raz pierwszy rozdawali Komunię św. w listopadzie 1999 roku.

W 2006 roku powołani zostali: Marek Hoffa, Bogdan Raginia, Rafał Tabaczyński, w roku 2010 powołany został Jarosław Świech, w roku 2012 powołani zostali: Kazimierz Gajewski, Ryszard Świdorski, Mateusz Uramowski, w roku 2014 powołani zostali: Marcin Ambrozik, Jarosław Maćkowiak i w roku 2019 powołani zostali: Michał Andrzejczak, Daniel Galas.

W chwili obecnej w naszej parafii posługuje 10 nadzwyczajnych szafarzy Komunii św. Wszyscy szafarze udzielają Komunii św. podczas Mszy św., zanoszą Komunię św. chorym i starszym do ich domów a także rozdają Komunię św. w naszym szpitalu w czwartki każdego tygodnia. Teraz w związku z pandemią ta posługa jest zawieszona.

Henryk Ambrozik

Półkolonie

Letnie półkolonie dla dzieci z naszej parafii zaczęły organizować z potrzeby serca ks. Marek Denisiuk. Ks. Marek znał zainteresowania najmłodszych, umiał z nimi pracować i potrafił się nimi opiekować, dlatego też dzieci chętnie uczestniczyły w półkoloniach.

Miały zorganizowany czas, dobrą opiekę, drugie śniadanie, odpoczywały, ucząc się jednocześnie świata przez zabawę, aktywność plastyczną, muzyczną, fizyczną, zdobywanie wiedzy i wzrost duchowy na terenie parafii i podczas wyjazdów. Wyjazdy półkolonijne odbywały się do różnych bliższych lub dalszych miejsc. Dzieci odwiedzały kościoły, klasztory, muzea misyjne, parki rozrywki, ogrody zoologiczne, miejsca związane z historią. Poznawały pracę twórców ludowych i życie w wiosce indiańskiej. Bawiły się na świeżym powietrzu np. w zabawy dzieci z innych stron świata i smażyły kiełbaski przy ognisku. Dużą atrakcją były wyjazdy do miejsc rekreacji związanych z wodą, a więc z atrakcjami i odpoczynkiem na terenie basenów, głównie w Wolsztynie i na terenie parku wodnego Termy Maltańskie w Poznaniu. Żywiłowe zabawy w wodzie z ks. Markiem nie tylko zachwycały dzieci, ale i zapewniały im potrzebę przebywania z męskim opiekunem i przewodnikiem w świecie zdominowanym pod tym względem przez kobiety.

Korzyści z półkolonii nie można przecenić. Przede wszystkim dzieci spędzały czas z rówieśnikami, a to na tym etapie rozwoju jest szczególnie ważne. Półkolonie organizowane przez parafię promowały wartości chrześcijańskie i chrześcijański model życia. Pomagały poznawać historię i współczesność małej ojczyzny. Przyczyniały się do związania młodych z Kościołem, jego nauką i dziedzictwem. Młodych, którzy wtedy jako dzieci, jeździli na półkolonie, widzimy teraz przy ołtarzu jako ministrantów i lektorów, są członkami Eucharystycznego Ruchu Młodych i śpiewają w chórze.

Najważniejsze jednak, że nawiązane kontakty, przyjaźnie i dobro, które się wypełniło, przybliżyło do Pana Boga i ludzi. Tych, którzy uczestniczyli w półkoloniach, pomagali jako wolontariusze i tych, którzy za bezpieczny ich przebieg się modlili.

Po odejściu z parafii ks. Marka, dalszego prowadzenia dzieła półkolonii w naszej parafii podjęły się Panie z Parafialnego Zespołu Caritas na czele z ks. proboszczem

Tomaszem Sobolewskim, przy dużym wsparciu wielu darczyńców i wolontariuszy. Na początku półkolonie odbywały się tylko w czasie letnich wakacji, ale po pewnym czasie zaczęły być organizowane w czasie zimowych ferii. Zmianie uległa nieco ich formuła.

Dzień rozpoczynał się wspólną modlitwą i wysłuchaniem fragmentu Biblii dla dzieci, czytanego przez ks. proboszcza. Potem dzieci jadły pyszne śniadanko – świeżutkie bułeczki z dżemem lub nutellą oraz do wyboru herbata lub kakao.

Następnie w zależności od programu półkolonii rozpoczynały się różnego rodzaju zajęcia – plastyczne, muzyczne, taneczne, kulinarne, teatralne, biblijne itp., albo dzieci udawały się autokarem do wielu ciekawych miejsc. Podczas tych wyjazdów dzieci odwiedziły miejsca kultu religijnego, muzea, parki rozrywki, teatry. Niejednokrotnie uczestniczyły też w Eucharystii.

Każdego dnia na zakończenie zajęć mogły posilić się smacznym obiadem przygotowywanym przez Panie z Caritasu. W karcie półkolonijnego menu znajdowały się pysze zupki (rosół, pomidorowa, ogórkowa), spaghetti oraz pyszne "Mc Leniwe". Były też słodkie niespodzianki na deser: babeczki, placek, cukierki, jogurty lub owoce. Po modlitwie dzieci rozchodzili się do swoich domów.

Półkolonie były czasem danym nam przez Pana Boga, aby wzmocnić zarówno relacje z Nim samym jak i z innymi ludźmi. Podczas wspólnego spędzania czasu nauczyliśmy się okazywania wzajemnej miłości, życzliwości i codziennego ofiarowania naszego życia dla Pana Boga i drugiego człowieka.

Myślę, że ktokolwiek uczestniczył w półkoloniach, ten miło wspomina ten czas i chętnie wraca do niego we wspomnieniach.

M. Schreiner i J. Katner

„Arka” dzieło dekady

Czy jest możliwa szkoła, w której uczniowie nie tylko zdobywają wiedzę, ale kształtują swój charakter i ducha? Szkoła, w której rodzice i wychowawcy ściśle współpracują? Przestrzeń, w której można znaleźć zrozumienie i przyjaciół wyznających podobne wartości?

Takim miejscem stały się dla wielu rodzin Szkoła i Przedszkole „Arka” w Nowym Tomysłu. Placówki wyróżnia niezwykle charakter i historia. Można by nie uwierzyć w ich istnienie, gdyby nie fakt, że codziennie maszeruje do nich ponad setka zadowolonych dzieci.

Na początku były marzenia o szkole – świetnej edukacyjnie, bezpiecznej, której kadra wyróżniałaby się profesjonalizmem i osobistą postawą. Miejscu, w którym rodzice znajdą wsparcie w kształceniu i wychowywaniu dzieci oraz przekazywaniu im wiary. Wszystko zaczęło się od kilku zaprzyjaźnionych rodzin...

Na początku szukaliśmy modelu szkoły, na którym moglibyśmy się oprzeć – tłumaczy jeden z fundatorów. Odwiedzaliśmy inne placówki, które odniosły sukces w sferze kształcenia i wychowania, założone przez stowarzyszenia, fundacje, parafie. Najbardziej ujął nas model Stowarzyszenia STERNIK. Mocno osadzony w chrześcijańskiej wizji człowieka, przemyślany, dobrze zorganizowany. Postanowiliśmy zacząć od stworzenia przedszkola. Na starcie mieliśmy jedną nauczycielkę, garstkę własnych dzieci i wiarę, że się uda.

Pomysł znalazł wsparcie proboszcza parafii pw. Najświętszego Serca Pana

Jezusa, ks. Tomasza Sobolewskiego, żywo zainteresowanego sprawami wychowania dzieci i przekazu wiary, który wynajął przestrzeń dla powstającego przedszkola. Ruszyła rekrutacja kadry i dzieci oraz remont salek w domu parafialnym.

Wiele osób dołączyło do projektu „w ciemno”. Podzielający podobne poglądy, odważni i aktywni rodzice, zgłaszali chęć zapisania dzieci oraz gotowość do pomocy. To oni stworzyli zaczyn do powstania dobrze prosperującego przedszkola, a później szkoły.

W tym roku mija 6 lat od powołania do życia Nowotomyskiej Fundacji Rodzice Dzieciom, która prowadzi Przedszkole i Szkołę „Arka”. Placówki z roku na rok rozrastają się i zdobywają uznanie w środowisku. Dla założycieli i wielu rodziców są jasnym dowodem na działanie Bożej Opatrzności w ich życiu.

Danuta Ford

Wspominając ks. Jerzego - wiersz

Sen to może... dziwna sprawa
Z księdzem Jerzym ta wyprawa
Otwieramy drzwi kościoła
Spokój cisza dookoła

Wieczna lampka... przykłąkamy
I tak bardzo się staramy
Wejść z modlitwą w dobrą ciszę
Może Ciebie dziś usłyszę?

Ławki stoją wciąż te same
Nową farbą malowane
A tam stary konfesjonał
Swe zadanie już wykonał

Jak miewają się organy?
Pyta głosem zatroskanym
Po naprawie jak się czują?
W dźwiękach pięknych czy uczują?

W głosie księdza ton wzruszenia
Dał mi więc do zrozumienia
By pójść dalej w głąb kościoła
Kiwa ręką gestem woła

Ścian dotyka z zamyśleniu
I ma pomysł w okamgnieniu
By dać w Niebie ogłoszenie
o remoncie niskiej cenie...

Tuż przy wyjściu święta Ula
Swym uśmiechem nas rozczuła
Przy Niej Edmund Bojanowski
W Jego oczach tyle troski

Lipa cieniem liści woła
Tyle kwiatów dookoła
Blisko kościół mój znajomy
Tak wspaniale odnowiony

W słońcu błyszczy się dachówka
Dobry wybór ta karpówka
Niechaj deszczyk sobie pada
Bajki kropłom opowiada

Ksiądz podziwia innowację
Tak naprawdę macie rację!
Parafialny Dom niech służy
Tamten czas zaś niech posłuży

Jako przykład mrówczej pracy
Nic nie dane jest na tacy
Warto cel mieć i marzenie
I czas Boży na spełnienie

Zaglądamy do ogrodu
Dla ważnego też powodu
Matka Boża w grocie czeka
I uśmiecha się z daleka

Elżbieta Dzierżyńska

BALLADA O ŚW. URSZULI I BŁ. EDMUNDZIE

URSZULO LEDÓCHOWSKA BYŁAŚ URSZULANKĄ SZARĄ
Z SERCEM WYPEŁNIONYM MIŁOŚCIĄ NADZIEJĄ I WIARĄ
WIERZYŁAŚ ŻE GDY UŚMIECH BĘDZIE NA OBLICZU KAŻDEGO CZŁOWIEKA
Z SERCEM PRZEPEŁNIONYM RADOŚCIĄ WIECZNOŚCI Z TOBĄ SIĘ DOCZEKA

TWÓJ WIZERUNEK NAWIEDZIŁ PARAFIĘ SERCA JEZUSOWEGO
TWOJE PIĘKNE ŚWIADECTWO ROZPALIŁO DUSZĘ KAŻDEGO
A TWÓJ UŚMIECH KTÓRY NIEUSTANNIE NA TWYM OBLICZU GOŚCI
WSKAZUJE NAM DROGĘ ABY DOJŚĆ NIĄ DO WIECZNOŚCI

WIELKĄ DROGĄ PODĄŻAMY KTÓRĄ NAM WSKAZAŁAŚ
A W NASZYCH SERCACH NIECH PŁONĄ TRZY CNOTY KTÓRE MIAŁAŚ
A TY EDMUNDZIE BOJANOWSKI JAK KAŻDY Z LUDZI MIEWAŁEŚ TROSKI
KTÓRE UTWIERDZAŁY CIĘ ŻE BYŁY ONE DLA CIEBIE NICZYM WYROK BOSKI

BUDOWAŁEŚ OCHRONKI I PRZYTUŁKI DLA ODRZUCONYCH DZIECI
BLASK TWOICH CZYNÓW JASNYM ŚWIATŁEM W NIEBIE ŚWIECI
TWÓJ WIZERUNEK RÓWNIEŻ NAWIEDZIŁ NASZĄ NOWOTOMYSKĄ ŚWIĄTYNIĘ
PAMIĘĆ O TOBIE NIECH W NASZYCH SERCACH TRWA I NIGDY NIE ZGINIE

WASZE CZYNY I ŚWIADECTWA W SERCACH NASZYCH NIECH ROZKWITAJĄ
KAŻDEGO DNIA NIECH NAS BRONIĄ OD ZŁEGO I DUŻO DOBREGO NAM DAJĄ
A MY WIERZĄC I UFAJĄC W MIŁOSIERDZIE BOGA NAJWYŻSZEGO
PO ODEJŚCIU Z TEJ ZIEMI PRAGNIEMY ZOBACZYĆ OBLICZE STWÓRCY NASZEGO

DANIEL GALAS

Dzień Pierwszej Komunii św.

Jak tu biało i kwieciście
Lilie pachną uroczyście
W ławkach chłopcy i dziewczynki
Dziś radosne mają minki

Kościół jasny od alb bieli
Bardzo bardzo byśmy chcieli
By ta radość ciągle trwała
I nas w Ciebie przemieniała

Jezu wejdź do serca proszę
A ja świata wieść ogłośzę
Jakie szczęście mnie spotkało
I co się tu dzisiaj działo

Patrz fruują dobre myśli
Tych co tutaj z nami przyszli
Miłość proszę by w nas żyła
I do Nieba prowadziła

Uroczystość już za nami
Czy to koniec? Patrzcie sami!
Niespodzianka jest w ogrodzie
Będzie lekcja o przyrodzie?

Z księdzem do zdjęć pozujemy
Do konkursu też stajemy
Kto zaśmieje się oczami
No bo usta pod maskami

Teraz inne jest ujęcie
Bo fotograf ma pojęcie
Jaką chwilę w fotce schować
I wzruszenia nią przywołać

Pa, cześć no i do widzenia
System Boży się nie zmienia
Bo od jutra tydzień biały
Czas potrzebny i wspaniały...

Elżbieta Dzierżyńska

I Komunia święta w naszej parafii - kazanie ks. prob. T. Sobolewskiego

I Komunia św. z 1.05.2021 (dzieci z Arkki)
fot.: Archiwum parafii

1. Opowiem Wam pewną historię, która działa się całkiem niedawno. Było to w Peru (Ameryka Płd.), a więc bardzo daleko od nas – ok. 11 350 km. W pewnym miasteczku mieszkała dość biedna rodzina, nie miała nawet na zapłacenie prądu. Ale jeden z synów bardzo chciał się uczyć i zostać prawnikiem. W domu nie było warunków, więc chodził codziennie do Centrum Miasta – pod latarnię, aby tam odrabiać lekcje i uczyć się! Oczywiście szybko to zauważono (w obecnych czasach wszędzie jest monitoring – w Polsce też) i wszystko poszło do sieci: historia małego chłopca, który wieczorami i to codziennie, przebywa na placu miasta pod latarnią i coś dziwnego robi! Tzn. uczy się! I w mieście było wielkie poruszenie. Władarze bardzo się tym zainteresowali. Załatwili podłączenie prądu do domu, aby chłopiec mógł się tam uczyć a nie chodzić na plac.

Na YouTube zobaczył to pewien miliarder z Arabii Saudyjskiej. Wzruszył się widząc chłopca – może w waszym wieku, uczącego się na placu miasta, pod latarnią, bo w domu nie było warunków do tego! Polecił więc do Peru (miał trochę dalej o 600 km) i na miejscu obiecał remont domu i kupno komputera. Ale chłopiec go wtedy zadziwił jeszcze raz (i to jeszcze bardziej), mianowicie mówiąc, że w miasteczku wiele dzieci nie ma warunków do nauki, nie ma prawdziwej szkoły, nie ma pracowni komputerowej, nie mówiąc już o samej sieci. I szejek z dalekiej Arabii wzruszył się drugi raz, jeszcze bardziej. Bowiem chłopiec nie myślał tylko o sobie, o swojej biedzie, o swoich niedostatkach, ale widział problem wszystkich dzieci w miasteczku, które podobnie jak on nie mają warunków do nauki, do zdobywania wiedzy. I im także chciał pomóc, nie myślał tylko o sobie, o swojej rodzinie! I co zrobił szejek? Wybudował szkołę (super nowoczesną) i kupił super nowoczesne (chińskie) komputery. Wkrótce okazało się,

że w tej małej szkole na prowincji Peru – była najlepsza pracownia komputerowa w całym kraju! I co jeszcze: opłacił na cały rok obiady dla wszystkich dzieci! Szejek, który miał bardzo dużo pieniędzy, miał także wrażliwe – dobre serce, gotowe pomóc dzieciom z dalekiego kraju, aby mogły się uczyć, zdobywać wiedzę i realizować swoje małe – wielkie marzenia!

2. Kochane dzieci, drodzy rodzice, bracia i siostry! A jak dobre, wrażliwe i miłosierne Serce ma Bóg? I jak On chce nas obdarowywać Swoimi darami? A Jego możliwości są o wiele większe od możliwości szejka z Arabii... od wszystkich szejków z Bliskiego Wschodu, od bogaczy z całej Ameryki i Chin. On chce nam pomagać w naszym życiu, abyśmy tego życia nie zmarnowali. On każdego dnia troszczy się o nas

i przede wszystkim nam towarzyszy. I zostawił dwa Sakramenty na całe życie – Spowiedź św. i Komunię św. Dwa dary, które są pomocą w drodze do świętości, do przyjaźni z Jezusem!

I kto chce być świętym, ten z tych Bożych darów będzie korzystał (nie sporadycznie, od święta). Ale cały czas będzie przyjmował Komunię św. i spowiadał się.

Przed spowiedzią św. w czwartek powiedziałem wam, że pięknie byłoby gdybyście przez całe swoje życie – co miesiąc chodzili do spowiedzi św. Po co? – zapytałby ktoś docieklawy. Aby sam Pan Bóg formował wasze sumienia, aby wasze serca stawały się podobne do Bożego Serca! Abyście umieli odróżniać dobro od zła, wybierać nie tylko dobre rzeczy, ale bardzo dobre i nie zastanawiali się czy można wybrać kiedykolwiek jakiegoś zła (bo każde zło jest nieszczęściem: dla mnie i dla innych!).

Dzisiaj do tego dokładam jeszcze jedną rzecz – postanowienie, pragnienie: aby w każdą niedzielę być na Mszy św. i przyjmować Komunię św. Przyjmować Pokarm, który prowadzi do Nieba. Przyjmować Ciało Chrystusa, aby ponad wszystko kochać Jezusa. Przyjmować Komunię św., aby dążyć do świętości, do przyjaźni z Chrystusem!

Zobaczcie! Pan Jezus nam się daje Cały. Daje całą Swoją Miłość, całą Swoją Mądrość. Nie wypada tego nie przyjąć! Nie wypada tymi darami pogardzać! Należy być cały czas wdzięcznym!

Tak jak dzieci z Peru były wdzięczne szejkowi z dalekiej Arabii, za jego pomoc i dobre serce, tak i my bądźmy wdzięczni za dary: Komunii św. i Spowiedzi św., które przypominają o dobrym, wrażliwym i miłosiernym sercu Boga. Bogu, który nie jest wcale daleko, ale bardzo blisko, naprawdę blisko – w sercu każdego z nas!

I Komunia święta w naszej parafii - świadectwa

I świadectwo

To jest chleb, który z nieba zstąpił. (J 6,58)

Dekadę temu, w czasie Chrztu św. naszej córki przyjęliśmy na siebie odpowiedzialność za wychowanie jej w wierze i zobowiązaliśmy się do starania o to, żeby Zosia w niej „trwając, mogła wyjść na spotkanie przychodzącego Pana razem z wszystkimi Świętymi w niebie”.

W naszym życiu wiara odgrywa niebagatelną rolę. W tym duchu wychowujemy też naszą córkę. Mówimy jej o kochającym nas Bogu, który uczy człowieka miłości. O Bogu, który umierając za nas na krzyżu, daje nam nadzieję na zbawienie. O Bogu, który obdarza człowieka łaską wiary nadającej głęboki sens naszemu istnieniu. Wpieramy ją modlitwą, staramy się dawać dobry przykład, aby wzbudzała w sobie chęć życia według zasad Dekalogu.

Jednak wagę deklaracji poczynionych na Chrście św. córki uzmysłowiła nam w pełni dopiero zbliżająca się wielkimi krokami chwila przyjęcia przez Zosię I Komunii św. To, zaiste, nie jest prosta sprawa wytłumaczyć dziecku, że w sakramencie Eucharystii Pan Jezus jest obecny realnie. Pomóc mu zrozumieć, jak wielkim darem jest to, że nasz Zbawiciel pozwala nam, słabym, żebyśmy zjednoczyli się z Nim w Komunii św. Przekonać, że zarówno sakrament pojednania, jak i Komunii św. to niezwykle skuteczna broń przeciw zasadzkom złego ducha na całe życie.

Czy nam się udało? Cóż, przyszłość pokaże. Modlimy się o to, żeby Zosia u schyłku swojego życia, za świętym Pawłem, mogła powiedzieć: W dobrych zawodach wystąpiłam, bieg ukończyłam, wiary ustrzegłam.

Barbara i Rafał, rodzice Zosi

II świadectwo

Nasza córka miała możliwość przystąpienia do I Komunii św. rok wcześniej. Było to wielkie pragnienie jej serca – móc przyjmować Pana Jezusa. Gdy dowiedzieliśmy się, że jest taka możliwość w naszej parafii, by dziecko mogło przystąpić do I Komunii św. jako „wczesniak”, zgłosiliśmy się z prośbą do księdza proboszcza. Pozytywną odpowiedź nasza córka skomentowała, że „spełni się jej marzenie”, a my zabraliśmy się do pracy. Przygotowywaliśmy się do tego wydarzenia prawie rok. Więcej modliliśmy się z całą rodziną, prowadziliśmy katechezy w domu dla naszej córki. Był to czas wielu pytań o wiarę i sakramenty, które miało niebawem przyjąć nasze dziecko.

Natomiast – my rodzice dzieci wczesniaków – uczestniczyliśmy w spotkaniach prowadzonych przez księdza proboszcza Tomasza Sobolewskiego. Były to spotkania, które miały być nam pomocne w przygotowaniu naszych pociech i ich sumień do sakramentu I Spowiedzi św. i I Komunii św. Jednakże, czego się nie spodziewaliśmy, były to spotkania, które głównie nas formowały, otwierały na Boże działanie i pozwalały odnawiać naszą więź z Panem Bogiem. Mogliśmy dzielić się nawzajem świadectwem wiary, dostrzegliśmy jak wiele mamy pracy

by być bliżej Boga, ile spraw zaniedbujemy poprzez szybkie tempo naszego życia. Jesteśmy wdzięczni Bogu za ten dobry czas, który wzmocnił nas w wierze i pozwolił się nam zatrzymać, by dostrzec to, co najważniejsze.

Podczas przygotowań do I Spowiedzi św. naszej córki, zaobserwowaliśmy, że stała się ona bardziej dojrzała oraz świadoma popełnianych grzechów i chęci pracy nad sobą. Dostrzegliśmy również, że skorzystanie z sakramentu pokuty, daje jej ulgę i radość.

Sam moment I Komunii św. był bardzo wzruszający. Widok rozmodlonych dzieci, ich głębokiego skupienia, dziecięcej wiary i radości z przyjęcia Pana Jezusa do serca był prawdziwym świadectwem, że pod postacią białego chleba przychodzi do nas prawdziwy Bóg. Pytając córkę co czuła w tym momencie – z rumieńcem na twarzy – odpowiedziała, że „wielkie ciepło... i taką wielką radość, że chciało mi się kwiczeć”.

Uroczystość w tak małych grupach, była czymś wyjątkowym – czego my nie mogliśmy doświadczyć, kiedy przystępowaliśmy przed laty do tych sakramentów w dużych grupach.

Indywidualne podejście do dzieci, tygodniowe formacje w rodzinie przed przyjęciem sakramentów, jak i nawet sprzątanie naszej świątyni, z pewnością zostaną na zawsze w naszych sercach. Jesteśmy wdzięczni księdzu proboszczowi za poświęcony czas, za zaangażowanie i świadectwo wiary.

Chwała Panu!
Kamila i Marcin

III świadectwo

Panie Jezu,

zapraszam Cię do mojego życia.

Przyjmuję Cię jako mojego Pana, Boga i Odkupiciela.

Oddaję się Tobie, Panie Jezu, teraz i na wieki.

Uzdrow mnie, umocnij mnie na ciele, duszy i umyśle.

Kocham Ciebie, Panie Jezu. Dzięki Ci składam.

Pragnę podążać za Tobą każdego dnia w moim życiu.

Zosia

Gdy przyszedłam do kościoła i zajęłam wyznaczone miejsce, z niecierpliwością oczekiwałam na rozpoczęcie Mszy św. Kiedy nabożeństwo się zaczęło, byłam bardzo podekscytowana i jednocześnie skupiona.

Z uwagą wysłuchałam Ewangelii i kazania, czytałam modlitwy, a następnie wypełniłam ważną rolę niesienia darów do ołtarza.

Potem nadeszła najważniejsza chwila – po raz pierwszy przyjął Pana Jezusa. Moje serce było wypełnione szczęściem.

Na zakończenie Mszy św. otrzymałam chleb, którym podzieliłam się z rodziną.

Po uroczystości miałam przecucie, że jestem już bezpieczna, ponieważ Pan Jezus mieszka w moim sercu.

Zosia

Relikwie św. Urszuli w naszej parafii

Siostry Urszulanki w naszej parafii (s. Magdalena i s. Aleksandra z ks. prob. T. Sobolewskim)
fot.: Archiwum parafii

W niedzielę Biblii (III Wielkanocną) w naszej parafii gościliśmy siostry Urszulanki SERCA JEZUSA KONAJĄCEGO z Pniew, z prelekcją o św. Urszuli Ledóchowskiej. S. Magdalena i s. Aleksandra (które na co dzień uczą też w pniewskim liceum) z pasją opowiadały o charyzmacie swojej założycielki, która nie tylko była pobożną i świętą zakonnicą, ale ogromnego ducha patriotką, kochająca przede wszystkim dzieci i młodzież.

Rozpoczęliśmy także odmawianie Nowenny do św. Urszuli – o żywy kult w naszej parafii i o prawdziwą duchową przyjaźń. Za tydzień nastąpi uroczyste wprowadzenie relikwii św. Urszuli do naszej świątyni. Nowennę odmawiamy codziennie na zakończenie Mszy św. i w naszych domach.

Krótką nowenna - do codziennego odmawiania

O Jezu, Sercu Twemu polecam... Spójrzj i uczynj to, co Ci Serce Twe wskaże. Dozwól działać Twemu Sercu. O Jezu, liczę na Ciebie, ufam Ci, oddaję Ci się zupełnie, jestem pewny(a) Ciebie.

O Serce pełne miłości, całą mą ufność pokładam w Tobie, gdyż sam(a) z siebie zdolny(a) jestem do wszystkiego złego, ale spodziewam się wszystkiego po Twojej dobroci. Amen.

Dla zasług Pana naszego Jezusa Chrystusa przyjmij, o Boże, modlitwy, zanoszone do Ciebie za wstawiennictwem świętej Urszuli, wiernej naśladowczyni cnót Najświętszego Serca Syna Twego, i udziel nam łask, o które z ufnością prosimy. Amen. Święta Urszulo, módl się za nami!

Wprowadzenie relikwii

W IV niedzielę Wielkanocną "Dobrego Pasterza" 25 kwietnia 2021 r. zostały wprowadzone relikwie św. Urszuli do naszej świątyni.

Na początku każdej Mszy św. grupa parafian przynosiła do ołtarza relikwie, a następnie jeden z kapłanów odczytywał list z Warszawy, od przełożonej generalnej sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego - matki Beaty Mazur, a na koniec była odmówiona kolejna (ósma) część Nowenny.

Tę uroczystość poprzedziła parafialna modlitwa - Nowenna do świętej.

List m. Beaty Mazur z Warszawy:

Święty to przyjaciel, nasz pocieszyciel, to brat kochający.

Odczuwa nasze biedy, troski, modli się za nas,

Pragnie dobra naszego i szczęścia,

Bo łączy go z nami „świętych obcowanie”.

(Święta Urszula Ledóchowska)

Szanowni, drodzy: Księżę Proboszczu, Duszpasterze parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomysłu i Wy, drodzy Parafianie,

Trwając w radości zmartwychwstania naszego Pana Jezusa Chrystusa, przeżywamy dzisiaj Niedzielę Dobrego Pasterza. Jezus zapewnia nas: Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz daje życie swoje za owce. (...) znam moje owce, a moje Mnie znają... J 10, 11.14 Święta Urszula Ledóchowska, której relikwie od dzisiaj będą w Waszej parafii, w Waszym kościele, wielokrotnie mówiła, że Jezus troszczy się o nas, wie czego nam potrzeba, i czuwa nad nami. Dzisiejsze wprowadzenie relikwii naszej Matki Założycielki jest dla mnie, dla każdej szarej urszulanki ogromną radością. W tym ważnym momencie jestem z Wami i wierzę, że św. Urszula zaopiekuje się Wami i będzie towarzyszyć w Waszym codziennym życiu. A czasy, w których przyszło nam żyć, są trudne, nawet bardzo trudne, dlatego potrzebujemy skutecznej pomocy i wsparcia, światła, które rozświeci otaczające nas ciemności.

Od dzisiaj możecie mieć pewność, że macie w Niebie skutecznego Orędownika, Pośrednika, a nawet więcej, troskliwego i miłującego Przyjaciela – św. Urszulę Ledóchowską.

Zachęcam Was z całego serca: przychodźcie często do tej Świętej, która znalazła u Was dom, i opowiadajcie o Waszych radościach, troskach, problemach, marzeniach... Ona na pewno wysłucha i przyjdzie z pomocą i dobrą radą.

Zapewniam o naszej pamięci w modlitwie i prośbę, byście pamiętali o naszym Zgromadzeniu.

Niech Dobry Bóg ma Was w swojej opiece
m. Beata Mazur

Warszawa, 25 kwietnia 2021 r.

Dzień wprowadzenia relikwii św. Urszuli do naszej świątyni (25.04.2021)
fot.: Archiwum parafii

Program Odnowienia Misji św. w Parafii pw. Św. Andrzeja Boboli w Sątopach
Termin: 6 – 10 czerwca 2021 r.

W MOCY DUCHA ŚWIĘTEGO

Niedziela 6 czerwca
Rozpoczęcie
Eucharystia – sercem Niedzieli!

10.30 - Msza św. z kazaniem misyjnym
i procesją Eucharystyczną

Poniedziałek 7 czerwca
Dzień Odnowienia Przyrzeczeń
Chrzcielnych

18.30 – Nabożeństwo do bł. Edmunda
Bojanowskiego
(okazja do spowiedzi św.)
19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym
i procesją Eucharystyczną

Wtorek 8 czerwca
Dzień Oddania się Najświętszemu Sercu
Pana Jezusa

18.30 – różaniec (okazja do spowiedzi św.)
19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym,
z aktem oddania się NSPJ i procesją
Eucharystyczną

Środa 9 czerwca
Dzień Odnowienia Przyrzeczeń
Mażeńskich

18.30 – różaniec
19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym
i procesją Eucharystyczną

Czwartek 10 czerwca
Eucharystia – bezkrwawa ofiara Miłości
(W Krzyżu Zbawienie)

18.30 – różaniec (okazja do spowiedzi św.)
19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym
i procesją Eucharystyczną

Zapraszamy do udziału w Ćwiczeniach
Duchowych

Ks. Tomasz Sobolewski
Ks. Marcin Cabaj
Ks. Bartłomiej Smoczyk
o. Waldemar Janecki OMI (Misjonarz)
o. Jarosław Wachowski OMI (Misjonarz)

KRONIKA PARAFIALNA

CHRZEST PRZYJĘLI

4.04.2021 Kornelia Zdanowicz
10.04.2021 Olimpiada Dziamska
18.04.2021 Mateusz Ścieszka
Franciszek Kałek
24.04.2021 Franciszek Piechocki
Laura Zofia Błachowiak
8.05.2021 Joanna Lisek

ZWIĄZEK MAŁŻEŃSKI ZAWARLI

17.04.2021 Artur Błażej Kalemba
Marta Małgorzata Walor

KRONIKA PARAFIALNA

WYDARZENIA Z ŻYCIA PARAFII

- 1.04.** - Uroczysta Liturgia Wieczery Pańskiej.
2.04. - Liturgia Męki Pańskiej.
z nocnym czuwaniem przy Grobie Pańskim
3.04. - Święcenie potraw w kościele i na wioskach
- Liturgia Wigilii Paschalnej
z procesją Rezurekcyjną wokół kościoła.
11.04. - Z kazaniem ks. Andrzeja Kwaśniewski
z Papieskiego Stowarzyszenia Pomoc
Kościołowi w Potrzebie
(5 125 zł. złożonej ofiary).
16.04. - Droga Światła – Paschalne Nabożeństwo
ze Zmartwychwstałym Chrystusem
(dla rodziców dzieci I Komuniijnych).
18.04. - Z gością siostry Urszulanki Serca Jezusa
Konającego z Pniew - o św. Urszuli
Ledóchowskiej i rozpoczęcie
parafialnej Nowenny do św. Urszuli
- 20.04.** - dekret Arcybiskupa Metropolity Poznańskiego
o mianowaniu ks. Tomasza Sobolewskiego
proboszczem parafii pw. św. Brata Alberta
w Koziegłowach w dekanacie czerwonackim.
21.04. - dekret Arcybiskupa Metropolity Poznańskiego
o mianowaniu ks. Krzysztofa Ratajczaka
proboszczem parafii NSPJ w Nowym Tomyślu
(z parafii pw. Wszystkich Świętych w Otorowie).
25.04. - wprowadzenie relikwii św. Urszuli
Ledóchowskiej do naszej świątyni.
1.05. - I tura I Komunii św. dzieci
(Komunia św. wczesna i dzieci z Arki).
1.-31.05. - Nabożeństwa Majowe w kościele
z intencją o ustanie epidemii koronawirusa.
8.05. / 24.07. - kolejne tury I Komunii św. dzieci.
13.05. - Czas Paschalnego Uwielbienia
z modlitwą o uzdrowienie i uwolnienie

DO PANA ODESZLI

8.03.2021	śp. Natalia Dłużewska	lat 83	7.04.2021	śp. Hieronim Gawel	lat 69
27.03.2021	śp. Bożena Narożna	lat 64		śp. Weronika Werner	lat 75
29.03.2021	śp. Jacek Styza	lat 64	17.04.2021	śp. Grażyna Wilczyńska	lat 75
31.03.2021	śp. Łucja Chorążyczewska	lat 83	19.04.2021	śp. Jerzy Minge	lat 68
	śp. Jerzy Pilarski	lat 60	23.04.2021	śp. Marian Bober	lat 67
	śp. Adam Różański	dziecko	27.04.2021	śp. Maria Dawid	lat 45
		urodziło się martwe	1.05.2021	śp. Czesław Halter	lat 53
2.04.2021	śp. Jan Antoni Błaszyk	lat 72		śp. Jerzy Dziudzia	lat 66
5.04.2021	śp. Arkadiusz Stachelski	lat 49	2.05.2021	śp. Róża Chryst	lat 89
				śp. Irena Budzicz	lat 80

PRZYDATNE INFORMACJE

MSZE ŚW. w niedziele: godz. 7 ⁰⁰ , 9 ⁰⁰ , 10 ³⁰ 12 ⁰⁰ i 18 ⁰⁰ w dni powszednie: godz. 8 ⁰⁰ i 18 ⁰⁰	KRĄG BIBLIJNY każdy poniedziałek godz. 19 ⁰⁰ ADORACJA NAJSW. SAKRAMENTU każdy czwartek godz. 8 ⁰⁰ – 21 ⁰⁰ pierwszy piątek miesiąca godz. 17 ⁰⁰ – 18 ⁰⁰ pierwsza sobota miesiąca godz. 7 ⁰⁰ – 8 ⁰⁰	AKCJA KATOLICKA drugi czwartek miesiąca dom parafialny godz. 19 ⁰⁰ STRAŻ HONOROWA NSPJ pierwszy piątek miesiąca Msza św. i spotkanie godz. 18 ⁰⁰
BIURO PARAFIALNE poniedziałek, środa i czwartek 16 ⁰⁰ – 17 ⁰⁰ piątek: 9 ⁰⁰ – 11 ⁰⁰	WSPÓLNOTA ŻYWEGO RÓŻAŃCA Msza św. o 18 ⁰⁰ i spotkania formacyjne w drugą środę miesiąca	SPOWIEDŹ ŚW. każdy czwartek miesiąca 17 ⁰⁰ – 18 ⁰⁰ i 20 ⁰⁰ – 21 ⁰⁰
BIBLIOTEKA PARAFIALNA środa 16 ⁰⁰ – 17 ⁰⁰ , piątek 9 ⁰⁰ – 11 ⁰⁰	MSZA ŚW. Z MODLITWĄ O UZDROWIENIE ostatni poniedziałek miesiąca godz. 19 ³⁰	DUSZPASTERSTWO MŁODYCH MAŁŻEŃSTW informacje u ks. Marcina
UDZIELANIE CHRZTU ŚW. 2 i 4 sobota miesiąca godz. 18 ⁰⁰ 3 niedziela miesiąca godz. 12 ⁰⁰	RÓŻANIEC NIEUSTAJĄCY 30 dzień miesiąca	TELEFONY +48 61 442 20 89 – ks. Tomasz +48 61 442 26 68 – ks. Bartłomiej +48 61 442 28 70 – ks. Marcin www.nspjnt.archpoznan.pl
NAUKA DLA RODZICÓW I CHRZESTNYCH I katecheza: 1 i 3 wtorek miesiąca II katecheza: 2, 3 i 4 piątek miesiąca dom parafialny godz. 19 ⁰⁰	DUSZPASTERSTWO MŁODZIEŻY „OAZA” każdy piątek – Msza św. godz. 18 ⁰⁰ i spotkanie na salce pierwszy piątek – Msza św. godz. 19 ⁰⁰	
ODWIEDZINY CHORYCH pierwsza sobota miesiąca od godz. 8 ³⁰		

JEGO SERCE – Pismo Parafii Rzymskokatolickiej pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Nowym Tomyślu. Miesięcznik. Ukazuje się od 1995. **Nakład:** 450 egz.
Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, pl. Fryderyka Chopina 10A, 64-300 Nowy Tomyśl. **E-mail redakcji:** biuro@parafia-nspj.pl
Redakcja: Zespół pod kierunkiem ks. prob. T. Sobolewskiego. **Druk:** Drukarnia „Beyga”, Glinno 126, 64-300 Nowy Tomyśl. Redakcja zastrzega sobie prawo adiacji, skracania tekstów i listów oraz zmiany ich tytułów. Pismo przeznaczone jest do użytku wewnętrznego, ukazuje się jako informator religijny i utrzymuje się z dobrowolnych ofiar. Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z wydawania czasopisma.

Program Odnowienia Misji św. w Parafii pw. NSPJ w Nowym Tomysłu

Termin: 6 – 11 czerwca 2021 r.

Sobota / Niedziela 5 / 6 czerwca – Eucharystia – sercem Niedzieli!

sobota 21.00 – Apel Jasnogórski ze świecami

Porządek Mszy św. niedzielny z kazaniem misyjnym.

niedziela 19.00 – Koncert Uwielbienia za Dar wspólnoty parafialnej

Poniedziałek 7 czerwca – Dzień Odnowienia Przyrzeczeń Chrzcielnych

9.30 – różaniec (okazja do spowiedzi św.)

10.00 - Msza św. z kazaniem misyjnym;

18.30 – Nabożeństwo do bł. Edmunda Bojanowskiego (okazja do spowiedzi św.)

19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym i procesją Eucharystyczną
(Zapraszamy wszystkich urodzonych w 1981 r.)

Wtorek 8 czerwca – Dzień Oddania się Najświętszemu Sercu Pana Jezusa

9.30 – różaniec (okazja do spowiedzi św.)

10.00 - Msza św. z kazaniem misyjnym i aktem oddania się NSPJ
(Dzień chorego, następnie Agapa)

18.30 – różaniec (okazja do spowiedzi św.)

19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym, z aktem oddania się NSPJ
i procesją Eucharystyczną

Środa 9 czerwca – Dzień Odnowienia Przyrzeczeń Mażeńskich

Okazja do spowiedzi św. (9.00 – 10.00 / 17.00 – 18.00)

9.30 – różaniec

10.00 - Msza św. z kazaniem misyjnym.

18.30 – różaniec

19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym i procesją Eucharystyczną
(Zapraszamy jubilatów, szczególnie małżonków z roku 1981!)

Czwartek 10 czerwca – Eucharystia – W Krzyżu Zbawienie

9.30 – różaniec

10.00 - Msza św. z kazaniem misyjnym;

18.30 – różaniec

19.00 – Msza św. z kazaniem misyjnym i procesją Eucharystyczną

Piątek 11 czerwca – Dzień Odpustu ku czci NSPJ **Główne uroczystości 40. lecia erygowania parafii**

12.00 – Nabożeństwo błogosławieństwa dla rodziców pragnących potomstwa,
matek w stanie błogosławionym i małych dzieci

19.00 – Msza św. odpustowa z kazaniem misyjnym i procesją Eucharystyczną

Po wieczornej Mszy św. – Agapa 40. lecia

Zapraszamy do udziału w Ćwiczeniach Duchowych

**Ks. Tomasz Sobolewski * Ks. Marcin Cabaj * Ks. Bartłomiej Smoczyk
o. Waldemar Janecki OMI i o. Jarosław Wachowski OMI (Misjonarze)**